

ROZSUDEK SOUDU (prvního senátu)

16. prosince 2008*

Ve spojených věcech T-225/06, T-255/06, T-257/06 a T-309/06,

Budějovický Budvar, národní podnik, se sídlem v Českých Budějovicích (Česká republika), zastoupený F. Fajgenbaumem a C. Petschem, advokáty,

žalobce,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupenému A. Folliard-Monguiralem, jako zmocněncem,

žalovanému,

přičemž další účastníci řízení před odvolacím senátem OHIM, vystupující jako vedlejší účastnice řízení před Soudem, je

* Jednací jazyk: angličtina.

Anheuser-Busch, Inc., se sídlem v Saint Louis, Missouri (Spojené státy), zastoupená původně V. von Bomhardem, A. Renckem, B. Goebalem a A. Pohlmannem, poté V. von Bomhardem, A. Renckem a B. Goebalem, advokáty,

jejichž předmětem jsou žaloby podané proti rozhodnutím druhého odvolacího senátu OHIM vydaným dne 14. června (věc R 234/2005-2), 28. června (věci R 241/2005-2 a R 802/2004-2) a 1. září 2006 (věc R 305/2005-2), týkajícím se námitkových řízení mezi společnostmi Budějovický Budvar, národní podnik, a společností Anheuser-Busch, Inc.,

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (první senát),

ve složení V. Tiili, předsedkyně, F. Dehousse (zpravodaj) a I. Wiszniewska-Białecka, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Pocheć, rada,

s přihlédnutím k žalobám došlým kanceláři Soudu dne 26. srpna (věc T-225/06), 15. září (věci T-255/06 a T-257/06) a 14. listopadu 2006 (věc T-309/06),

s přihlédnutím k vyjádřením OHIM k žalobám, došlým kanceláři Soudu dne 30. ledna (věc T-225/06), 20. února (věc T-257/06), 26. dubna (věc T-255/06) a 27. dubna 2007 (věc T-309/06),

s přihlédnutím k vyjádřením Anheuser-Busch, Inc., k žalobám, došlým kanceláři Soudu dne 30. ledna (věc T-225/06), 28. února (věc T-257/06), 7. května (věc T-255/06) a 24. května 2007 (věc T-309/06),

s přihlédnutím k usnesení předsedy prvního senátu Soudu ze dne 25. února 2008 o spojení projednávaných věcí pro účely ústní části řízení v souladu s článkem 50 jednacího řádu Soudu,

po jednání konaném dne 1. dubna 2008,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

A – Mezinárodní právo

- ¹ Články 1 až 5 Lisabonské dohody na ochranu označení původu a o jejich mezinárodním zápisu (dále jen „Lisabonská dohoda“) ze dne 31. října 1958, revidované ve Stockholmu dne 14. července 1967, změněné dne 28. září 1979, stanoví následující:

„Článek 1

1. Země, jichž se tato Dohoda týká, tvoří Zvláštní unii v rámci Unie na ochranu průmyslového vlastnictví.
2. Zavazují se podle podmínek této Dohody chránit na svých územních [územích] označení původu výrobků jiných zemí Zvláštní unie, která jsou uznávána a chráněna z tohoto titulu v zemi původu a zapsána u Mezinárodního úřadu duševního vlastnictví [...], o kterém pojednává Úmluva zřizující Světovou organizaci duševního vlastnictví [...].

Článek 2

1. Ve smyslu této Dohody se rozumí pod pojmem označení původu zeměpisný název země, oblasti nebo místa sloužící k označení, odkud pochází výrobek, jehož jakost anebo znaky jsou dány výlučně nebo podstatně zeměpisným prostředím, čítaje v to činitele přírodní a činitele lidské.
2. Zemí původu je ta země, jejíž jméno nebo jméno její krajiny nebo místa tvoří označení původu, které poskytlo výrobku jeho obecnou známost.

Článek 3

Ochrana se zajišťuje proti veškerému přisvojování nebo napodobování, i když pravý původ výrobku je označen nebo i když označení je použito v překladu nebo je doprovázeno výrazy, jako např. ‚druh‘, ‚typ‘, ‚způsob‘, ‚imitace‘ nebo pod.

Článek 4

Ustanovení této Dohody nikterak nevylučují již platnou ochranu označení původu poskytovanou v jednotlivých zemích této Zvláštní unie na podkladě jiných mezinárodních ujednání, jako např. Pařížské úmluvy ze dne 20. března 1883 na ochranu průmyslového vlastnictví a jejích pozdějších revizí a Madridské dohody ze dne 14. dubna 1891 o potlačování falešného nebo klamavého označení původu a jejích pozdějších revizí, nebo na podkladě národního zákonodárství nebo právní vědy [judikatury].

Článek 5

1. Označení původu se zapisí u Mezinárodního úřadu na žádost úřadů zemí Zvláštní unie na jméno osob fyzických nebo právnických, veřejných nebo soukromých, oprávněných užívat těchto označení podle jejich národního zákonodárství.
2. Mezinárodní úřad oznámí neprodleně zápisy úřadům členských zemí Zvláštní unie a uveřejní je v periodicky vydávaném věstníku.

3. Úřady zemí mohou prohlásit s udáním důvodů, že nemohou zajistit ochranu určitého označení původu, jehož zápis jim bude oznámen, pokud jejich prohlášení bude doručeno Mezinárodnímu úřadu ve lhůtě jednoho roku ode dne přijetí oznámení o zápisu. Toto prohlášení nemůže v dotyčné zemi způsobit újmu jiným formám ochrany označení, na něž by si oprávněný žadatel mohl činit nárok ve smyslu ustanovení výše uvedeného článku 4.

[...]“

- 2 Pravidla 9 a 16 prováděcího řádu k Lisabonské dohodě, který vstoupil v platnost dne 1. dubna 2002, stanoví následující:

„Pravidlo 9

Prohlášení o odmítnutí

1. Prohlášení o odmítnutí ochrany musí být oznámeno Mezinárodnímu úřadu příslušným orgánem smluvní země, pro niž je odmítnutí vydané, a musí být tímto orgánem podepsáno.

[...]

Pravidlo 16

Neplatnost

1. Jestliže jsou účinky mezinárodního zápisu ve smluvní zemi prohlášeny za neplatné a neplatnost již nemůže být předmětem žádného opravného prostředku, musí být neplatnost oznámena Mezinárodnímu úřadu příslušným orgánem smluvní strany.

[...]“ (*neoficiální překlad*)

- 3 Články 1 a 2 smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o ochraně údajů o původu, označení původu a jiných označení zemědělských a průmyslových výrobků odkazujících na původ podepsané dne 11. června 1976, která byla začleněna do právního řádu České republiky (dále jen „dvoustranná smlouva“), stanoví následující:

„Článek 1

Každý ze smluvních států se zavazuje učinit veškerá opatření nutná k tomu, aby účinným způsobem chránil proti nekalé soutěži v obchodním styku údaje o původu, označení původu a jiná označení zemědělských a průmyslových výrobků, odkazujících

na původ, která spadají pod skupiny uvedené v článku 5 a jsou blíže označena v Dohodě podle článku 6, jakož i jména a vyobrazení zmíněná v člancích 3, 4 a 8 odstavc[i] 2.

Článek 2

Pod údaji o původu, označeními původu a jinými označeními odkazujícími na původ se ve smyslu této Smlouvy rozumí všechny odkazy, které se přímo nebo nepřímo vztahují na původ výrobku. Takový odkaz tvoří v zásadě zeměpisné označení. Mohou jej tvořit i jiné údaje, jestliže příslušné obchodní kruhy země původu v nich spatřují v souvislosti s takto označeným výrobkem odkaz na zemi, kde byl výrobek zhotoven. Uvedená označení mohou vedle odkazu na původ z určité zeměpisné oblasti obsahovat též údaje o jakosti příslušného výrobku. Tyto zvláštní vlastnosti výrobků jsou podmíněny výhradně nebo převážně zeměpisnými nebo lidskými činiteli.“

4 Článek 5 odst. 1 bod B.2 dvoustranné smlouvy zmiňuje pivo ve skupinách českých výrobků, na které se vztahuje ochrana zavedená touto smlouvou.

5 Podle článku 6 dvoustranné smlouvy „[o]značení jednotlivých výrobků, která splňují předpoklady článku 2 a 5, která požívají ochrany podle této smlouvy, a nejsou tudíž označeními druhu, budou uvedena v Dohodě, již uzavřou vlády obou smluvních států“.

- 6 Článek 16 odst. 3 dvoustranné smlouvy stanoví, že ji může každý ze smluvních států vypovědět ve lhůtě alespoň jednoho roku písemně diplomatickou cestou.
- 7 V souladu s článkem 6 dvoustranné smlouvy byla dne 7. června 1979 uzavřena dohoda o provádění této smlouvy (dále jen „dvoustranná dohoda“). Příloha B dvoustranné dohody, „Československá označení zemědělských a průmyslových výrobků“, uvádí označení „Bud“ v kategorii „Pivo“.

B – Právo Společenství

- 8 Články 8 a 43 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 1994, s. 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), ve znění pozdějších předpisů, stanoví následující:

„Článek 8

Relativní důvody pro zamítnutí zápisu

[...]

4. Na základě námitek majitele nezapsané známky nebo jiného označení užívaného v obchodním styku, jehož význam není pouze místní, se přihlášená ochranná známka

nezapiše, pokud podle právních předpisů Společenství nebo práva členského státu, které se na toto označení vztahují:

- a) práva k tomuto označení vznikla přede dnem podání přihlášky ochranné známky Společenství, případně přede dnem práva přednosti, uplatněného ve vztahu k přihlášce ochranné známky Společenství;
- b) toto označení poskytuje svému majiteli právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.

[...]

Článek 43

Průzkum námitek

1. V průběhu průzkumu námitek vyzve úřad účastníky, aby pokaždé, kdy to bude nezbytné, předložili ve stanovené lhůtě vyjádření ke sdělení jiných stran nebo ke sdělení úřadu.

2. Na žádost přihlašovatele je majitel starší ochranné známky Společenství, který podal námitky, povinen předložit důkaz o tom, že po dobu [během] pěti let před zveřejněním přihlášky ochranné známky Společenství byla starší ochranná známka na území Společenství skutečně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána a které uvádí pro odůvodnění námitek, nebo důkaz o existenci řádných důvodů pro její neužívání, pokud je k tomuto dni starší ochranná známka Společenství zapsána nejméně po dobu pěti let. Nejsou-li takové důkazy předloženy, námitky se zamítnou. Byla-li starší ochranná známka užívána pouze pro některé z výrobků nebo služeb, pro které je zapsána, považuje se pro účely projednání námitek za zapsanou pouze pro tyto výrobky nebo služby.

3. Odstavec 2 se vztahuje i na starší národní ochranné známky uvedené v čl. 8 odst. 2 písm. a), přičemž užívání na území Společenství je nahrazeno užíváním na území členského státu, kde požívá starší národní známka ochrany.

[...]"

Skutečnosti předcházející sporu

A – Přihlášky ochranné známky Společenství podané společností Anheuser-Busch

- 9 Společnost Anheuser-Busch, Inc., podala u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) na základě nařízení č. 40/94 čtyři přihlášky

ochranné známky Společenství, a to 1. dubna 1996 přihlášku k zápisu č. 24711, dne 28. července 1999 přihlášku k zápisu č. 1257849, dne 11. dubna 2000 přihlášku k zápisu č. 1603539 a dne 4. července 2000 přihlášku k zápisu č. 1737121.

- 10 Předmětem přihlášky k zápisu č. 1257849 (dále jen „přihláška k zápisu č. 1“) byla následující obrazová ochranná známka:

- 11 Výrobky, pro které je zápis obrazové ochranné známky požadován, spadají do tříd 16, 21, 25 a 32 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a pro každou z těchto tříd odpovídají následujícímu popisu:
- třída 16: „Papír, lepenka a výrobky z těchto materiálů (obsažené ve třídě 16); tiskoviny; materiály pro vázání knih; fotografie; papírenské výrobky; lepidla adhezivní pro kancelářské účely a použití v domácnosti; umělecké materiály; štetce; psací stroje a kancelářské potřeby (s výjimkou nábytku); učební nebo vyučovací pomůcky (kromě přístrojů); umělé hmoty na obaly (obsažené ve třídě 16); hrací karty; tiskařské typy; štočky“;
  - třída 21: „Kuchyňské potřeby a nádoby pro domácnost nebo kuchyň (nikoliv z drahých kovů ani posříbřených nebo pozlacených kovů); hřebeny a mycí houby; kartáče (s výjimkou štětců); materiály pro výrobu kartáčů; čisticí potřeby; drátky na čištění parket; sklo surové nebo opracované (s výjimkou stavebního skla); sklo, porcelán a majolika (obsažené ve třídě 21)“;

– třída 25: „Oděvy, obuv, pokrývky hlavy“;

– třída 32: „Pivo; minerální a sodové vody a jiné nealkoholické nápoje; ovocné nápoje a ovocné šťávy; sirupy a jiné přípravky pro přípravu nápojů“.

¹² Přihláška obrazové ochranné známky byla zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 34/00 ze dne 2. května 2000.

¹³ Slovní ochranná známka BUD byla předmětem tří přihlášek k zápisu, a to č. 24711 (dále jen „přihláška k zápisu č. 2“), č. 1603539 (dále jen „přihláška k zápisu č. 3“) a č. 1737121 (dále jen „přihláška k zápisu č. 4“).

¹⁴ Výrobky a služby, pro které je zápis slovní ochranné známky požadován, spadají do tříd 32 (pro přihlášku k zápisu č. 2), 32 a 33 (pro přihlášku k zápisu č. 3) a 35, 38, 41 a 42

(pro přihlášku k zápisu č. 4) ve smyslu Niceské dohody a pro každou z těchto tříd odpovídají následujícímu popisu:

- třída 32: „Pivo, ale [světlé horně kvašené pivo], porter [tmavé horně kvašené pivo], sladové alkoholické a nealkoholické nápoje“ (pro přihlášku k zápisu č. 2) a „Pivo“ (pro přihlášku k zápisu č. 3);

- třída 33: „Alkoholické nápoje“;

- třída 35: „Vytváření databází, shromažďování údajů a informací v databázích“;

- třída 38: „Telekomunikace, a to poskytování a nabídka údajů a informací, nabídka a rozšiřování informací uložených v databázích“;

- třída 41: „Vzdělávání, zábava“;

- třída 42: „Restaurační, barové a vinárenské služby; provozování databází“.

- 15 Přihlášky slovní ochranné známky BUD byly zveřejněny ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 93/98 ze dne 7. prosince 1998 (pokud jde o přihlášku k zápisu č. 2), č. 19/01 ze dne 26. února 2001 (pokud jde o přihlášku k zápisu č. 3) a č. 22/01 ze dne 5. března 2001 (pokud jde o přihlášku k zápisu č. 4).

B – Námitky podané proti přihláškám ochranné známky Společenství

- 16 Společnost Budějovický Budvar, národní podnik, usazená v České republice (dále jen „společnost Budvar“), podala dne 1. srpna 2000 (pokud jde o přihlášku k zápisu č. 1), dne 5. března 1999 (pokud jde o přihlášku k zápisu č. 2), dne 22. května 2001 (pokud jde o přihlášku k zápisu č. 3) a dne 5. června 2001 (pokud jde o přihlášku k zápisu č. 4) námitky na základě článku 42 nařízení č. 40/94, a to pro všechny výrobky specifikované v přihláškách k zápisu.
- 17 Na podporu svých námitek společnost Budvar uplatňovala nejprve na základě čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 mezinárodní obrazovou ochrannou známku č. 361 566, zapsanou pro „všechny druhy světlého a tmavého piva“ s účinkem pro Rakousko, Benelux a Itálii, vyobrazenou níže:

- 18 Společnost Budvar uplatňovala dále na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 označení původu „bud“ (označení původu č. 598), zapsané dne 10. března 1975 pro pivo u Mezinárodní organizace průmyslového vlastnictví (WIPO) na základě Lisabonské dohody s účinkem pro Francii, Itálii a Portugalsko.

- 19 Krom toho v rámci přihlášek k zápisu č. 1, 2 a 3 společnost Budvar uplatňovala rovněž označení původu „bud“, kterým je v Rakousku chráněno pivo na základě dvoustranné smlouvy.

C – Rozhodnutí námitkového oddělení

- 20 Rozhodnutím ze dne 16. července 2004 (č. 2326/2004), vydaným v rámci přihlášky k zápisu č. 4, námitkové oddělení částečně vyhovělo námitkám podaným proti zápisu přihlášené ochranné známky.
- 21 Námitkové oddělení mělo zaprvé za to, že společnost Budvar prokázala, že ve Francii, Itálii a Portugalsku má právo k označení původu „bud“.
- 22 Zadruhé, pokud jde o Itálii a Portugalsko, námitkové oddělení se domnívalo, že argumenty uplatněné společností Budvar nebyly dostatečně přesné pro určení působnosti ochrany uplatňované na základě vnitrostátních práv těchto dvou členských států.
- 23 Zatřetí námitkové oddělení, které mělo za to, že „restaurační, barové a vinárenské služby“ uvedené v přihlášce k zápisu č. 4 (třída 42) jsou podobné „pivu“, na které se vztahuje označení původu „bud“, dospělo k závěru, že existuje nebezpečí záměny, jelikož dotčená označení jsou totožná.

- 24 Začtvrté, pokud jde o ostatní výrobky, a v rámci francouzského práva použitelného v projednávaném případě, námitkové oddělení uvedlo, že společnost Budvar neprokázala, jak užívání přihlášené ochranné známky může oslabit či zneužít obecnou známost dotčeného označení původu, pokud jde o odlišné výrobky.
- 25 Námitkové oddělení tedy námitkám podaným společnostmi Budvar vyhovělo, pokud jde o „restaurační, barové a vinárenské služby“ (třída 42), které jsou uvedeny v přihlášce k zápisu č. 4.
- 26 Rozhodnutím č. 4474/2004 ze dne 23. prosince 2004 námitkové oddělení zamítlo námitky podané proti zápisu ochranné známky, která je předmětem přihlášky k zápisu č. 1, rozhodnutím č. 4475/2004 ze dne 23. prosince 2004 námitkové oddělení zamítlo námitky podané proti zápisu ochranné známky, která je předmětem přihlášky k zápisu č. 3, a rozhodnutím č. 117/2005 ze dne 26. ledna 2005 námitkové oddělení zamítlo námitky podané proti zápisu ochranné známky, která je předmětem přihlášky k zápisu č. 2.
- 27 Námitkové oddělení mělo v podstatě za to, že nebylo prokázáno, že označení původu „bud“, pokud jde o Rakousko, Francii, Itálii a Portugalsko, je označením užívaným v obchodním styku, jehož význam není pouze místní. Námitkové oddělení, které dospělo k tomuto závěru, mělo za to, že je třeba použít tatáž kritéria, jako jsou kritéria stanovená v čl. 43 odst. 2 nařízení č. 40/94, ve světle pravidla 22 odst. 2 a 3 nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení č. 40/94 (Úř. věst. L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189), která se týkají důkazu o „skutečném užívání“ starších ochranných známek, které jsou uváděny pro odůvodnění námitek.

D – *Rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM*

- 28 Dne 21. února a 18. března 2005 podala společnost Budvar proti rozhodnutím námitkového oddělení zamítajícím námitky podané v rámci přihlášek k zápisu č. 1, č. 2 a č. 3 (rozhodnutí námitkového oddělení č. 4474/2004, č. 117/2005 a č. 4475/2004) tři odvolání.
- 29 Dne 8. září 2004 společnost Anheuser-Busch podala odvolání proti rozhodnutí námitkového oddělení, kterými bylo částečně vyhověno námitkám, pokud jde o „restaurační, barové a vinárenské služby“ (třída 42), podané v rámci přihlášky k zápisu č. 4 (rozhodnutí námitkového oddělení č. 2326/2004). Společnost Budvar navrhla zrušení rozhodnutí námitkového oddělení v rozsahu, v němž zamítá námitky, pokud jde o ostatní služby obsažené ve třídách 35, 38, 41 a 42.
- 30 Třemi rozhodnutími vydanými dne 14. června (věc R 234/2005-2), 28. června (věc R 241/2005-2) a 1. září 2006 (věc R 305/2005-2) druhý odvolací senát OHIM zamítl odvolání, která společnost Budvar podala v rámci přihlášek k zápisu č. 1, č. 2 a č. 3.
- 31 Rozhodnutím vydaným dne 28. června 2006 (věc R 802/2004-2) odvolací senát vyhověl odvolání, které společnost Anheuser-Busch podala v rámci přihlášky k zápisu č. 4 a námitky podané společností Budvar zamítl v plném rozsahu.

- 32 Rozhodnutí vydaná dne 28. června (věci R 241/2005-2 a R 802/2004-2) a dne 1. září 2006 (věc R 305/2005-2) odkázala na odůvodnění obsažené v rozhodnutí ze dne 14. června 2006 (věc R 234/2005-2).
- 33 Ve všech čtyřech rozhodnutích (dále jen „napadená rozhodnutí“) odvolací senát nejprve uvedl, že se zdá, že společnost Budvar pro odůvodnění svých námitek již neodkazuje na mezinárodní obrazovou ochrannou známku č. 361 566, ale že odkazuje pouze na označení původu „bud“.
- 34 Následně měl odvolací senát v podstatě zaprvé za to, že je stěží představitelné, že by označení BUD mohlo být považováno za označení původu, ba dokonce za nepřímé označení zeměpisného původu. Odvolací senát z toho vyvodil, že námitkám nelze podle čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 vyhovět na základě práva uplatněného jako označení původu, které ve skutečnosti takovým označením původu není.
- 35 Zadruhé odvolací senát, který použil *per analogiam* ustanovení čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 a pravidlo 22 nařízení č. 2868/95, měl za to, že důkazy, které poskytla společnost Budvar, co se týče užívání označení původu „bud“ v Rakousku, ve Francii, v Itálii a v Portugalsku, nejsou dostatečné.
- 36 Zatřetí měl odvolací senát za to, že námitky musely být rovněž zamítnuty z důvodu, že společnost Budvar neprokázala, že jí dotčené označení původu poskytuje právo zakázat užívání výrazu „bud“ jakožto ochranné známky v Rakousku nebo ve Francii.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 37 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (první senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření vyzval účastníky řízení k tomu, aby odpověděli na některé otázky, což učinili ve stanovené lhůtě.
- 38 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na položené ústní otázky byly vyslechnuty na jednání dne 1. dubna 2008.
- 39 Ve věcech T-225/06, T-255/06 a T-309/06 společnost Budvar navrhuje, aby Soud:
- úředně potvrdil, že OHIM neměl zveřejnit dotčené přihlášky k zápisu v důsledku existence absolutních důvodů pro zamítnutí.
- 40 Krom toho v každé z věcí společnost Budvar navrhuje, aby Soud:
- prohlásil, že odvolací senát nemá pravomoc k tomu, aby posuzoval „hmotněprávní“ platnost starších práv uplatňovaných v rámci námitek;

- určil, že napadené rozhodnutí je protiprávní a porušuje zásadu rovného zacházení před OHIM z důvodu nesprávného výkladu pojmu „jiné označení užívané v obchodním styku“, tak jak je uveden v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94;

- v důsledku toho určil, že písemnosti předložené v rámci diskuze prokazují užívání označení BUD jakožto označení původu, a bude-li to nezbytné, že označení původu „bud“ skutečně představuje označení užívané v obchodním styku ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94;

- určil, že podmínky pro použití čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 jsou splněny;

- prohlásil:
  - zrušení napadeného rozhodnutí;

  - zamítnutí přihlášky dotčené ochranné známky Společenství k zápisu;

  - předání rozsudku Soudu OHIM;

– že společnosti Anheuser-Busch bude uložena náhrada nákladů řízení.

41 Na jednání společnost Budvar svá návrhová žádání doplnila tím, že požadovala, aby OHIM a společnosti Anheuser-Busch byla uložena náhrada nákladů řízení.

42 V každé z věcí OHIM a společnost Anheuser-Busch navrhují, aby Soud:

– zamítl žalobu;

– uložil společnosti Budvar náhradu nákladů řízení.

43 Poté, co účastníci řízení byli na jednání vyslechnuti ohledně případného spojení projednávaných věcí pro účely rozsudku, se Soud domnívá, že je důvodné takové spojení provést v souladu s článkem 50 jednacího řádu Soudu.

Právní otázky

A – K přípustnosti a relevantnosti některých bodů návrhových žádání společnosti Budvar

- 44 Nejprve, jak uvádí OHIM ve svých písemnostech, ve věcech T-225/06, T-255/06 a T-309/06 společnost Budvar žádá Soud, aby úředně potvrdil, že OHIM neměl zveřejnit dotčené přihlášky k zápisu v důsledku existence absolutních důvodů pro zamítnutí. Je přitom třeba připomenout, že absolutní důvody pro zamítnutí uvedené v článku 7 nařízení č. 40/94 nemohou být zkoumány v rámci námitkového řízení a že se tento článek nenachází mezi ustanoveními, s ohledem na které musí být posouzena legalita napadeného rozhodnutí [rozsudek Soudu ze dne 9. dubna 2003, Durferrit v. OHIM – Kolene (NU-TRIDE), T-224/01, Recueil, s. II-1589, body 72 a 75]. Z toho vyplývá, že bod návrhových žádání společnosti Budvar v tomto ohledu je nepřipustný.
- 45 Dále, svým prvním, druhým, třetím a čtvrtým bodem návrhových žádání ve všech věcech se společnost Budvar ve skutečnosti domáhá toho, aby soud Společenství uznal opodstatněnost některých důvodů na podporu její žaloby. Podle ustálené judikatury jsou přitom taková návrhová žádání nepřipustná (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. července 1989, Jaenicke Cendoya v. Komise, 108/88, Recueil, s. 2711, body 8 a 9; rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 1996, Air France v. Komise, T-358/94, Recueil, s. II-2109, bod 32, a usnesení Soudu ze dne 14. května 2008, Lactalis Gestion Lait a Lactalis Investissements v. Rada, T-29/07, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 16). Z toho vyplývá, že body návrhových žádání společnosti Budvar v tomto ohledu jsou nepřipustné.
- 46 Krom toho, jak uvádí OHIM ve svých písemnostech, je třeba konstatovat, že svým šestým bodem návrhových žádání ve všech věcech, směřujícím k „zamítnutí dotčené přihlášky ochranné známky Společenství“, společnost Budvar v podstatě žádá Soud, aby OHIM uložil příkaz. V souladu s čl. 63 odst. 6 nařízení č. 40/94 je však OHIM povinen provést nezbytná opatření, aby vyhověl rozhodnutí soudu Společenství. Soudu tedy nenáleží ukládat OHIM příkazy [rozsudky Soudu ze dne 31. ledna 2001, Mitsubishi

HiTec Paper Bielefeld v. OHIM (Giroform), T-331/99, Recueil, s. II-433, bod 33; ze dne 27. února 2002, Eurocool Logistik v. OHIM (EUROCOOL), T-34/00, Recueil, s. II-683, bod 12, a ze dne 23. října 2002, Institut für Lernsysteme v. OHIM – Educational Services (ELS), T-388/00, Recueil, s. II-4301, bod 19]. Z toho vyplývá, že bod návrhových žádání společnosti Budvar v tomto ohledu je nepřipustný.

⁴⁷ Konečně svým sedmým bodem návrhových žádání ve všech věcech společnost Budvar žádá Soud, aby rozsudek, který bude vydán, předal OHIM. Z článku 55 statutu Soudního dvora, a to bez ohledu na bod návrhových žádání uplatněný účastníky řízení v tomto ohledu, přitom vyplývá, že „[v]edoucí soudní kanceláře Soudu oznámí konečná rozhodnutí Soudu, rozhodnutí, která řeší věc pouze částečně, nebo rozhodnutí o otázce týkající se příslušnosti Soudu nebo přípustnosti žaloby všem účastníkům řízení“. Krom toho čl. 82 odst. 2 jednacího řádu Soudu uvádí, že „[p]ísemné vyhotovení rozsudku podepsané předsedou, soudci zúčastněnými na poradě a vedoucím soudní kanceláře se opatřuje pečeti a ukládá se v kanceláři Soudu; jeho ověřený stejnopis se doručuje všem účastníkům řízení“. Z toho vyplývá, že bod návrhových žádání společnosti Budvar v tomto ohledu je nerelevantní.

B – *K věci samé*

⁴⁸ Poté, co společnost Budvar připomněla historický vývoj konfliktu mezi účastníky sporu, uplatňuje v podstatě jediný žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

49 Jediný žalobní důvod společnosti Budvar se skládá ze dvou částí. V rámci první části společnost Budvar zpochybňuje závěr odvolacího senátu, podle něhož označení BUD nemůže být považováno za označení původu. V rámci druhé části společnost Budvar zpochybňuje posouzení odvolacího senátu, podle něhož v projednávaném případě nejsou splněny podmínky čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

1. *K první části, týkající se platnosti označení původu „bud“*

a) Argumenty účastníků řízení

50 Společnost Budvar, která připomíná znění bodů 19 až 22 rozhodnutí vydaného ve věci R 234/2005-2, uvádí, že odvolací senát provedl údajný přezkum označení BUD, aby prohlásil, že „ve skutečnosti vůbec“ nepředstavuje „označení původu“.

51 Na tomto základě odvolací senát námítky zamítl, aniž by přezkoumal, zda jsou splněny podmínky čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

52 Tento postup, který je v rozporu s nařízením č. 40/94, způsobuje, že jsou napadená rozhodnutí protiprávní, takže musejí být z tohoto důvodu zrušena.

53 Krom toho společnost Budvar tvrdí, že označení původu „bud“ je nejen platné, ale rovněž účinné.

54 V tomto ohledu se společnost Budvar zaprvé domnívá, že odvolací senát neměl pravomoc k tomu, aby rozhodl o platnosti dotčeného označení původu. Pravomoci odvolacího senátu jsou omezeny na určení, zda přihláška ochranné známky Společenství může porušit starší práva podle podmínek stanovených v článku 8 nařízení č. 40/94. Právní úprava o ochranné známce Společenství nestanoví, že OHIM posoudí hmotněprávní platnost staršího práva uplatněného v rámci námitkového řízení. V rámci takového řízení musí osoba, která podává námitky, v souladu s pravidlem 20 nařízení č. 2868/95 prokázat „existenci, platnost a rozsah ochrany své starší ochranné známky nebo svého staršího práva“. Toto ustanovení tedy stanoví, že osoba, která podává námitky, musí prokázat pouze formální řádnost titulu, který namítá vůči přihlášce k zápisu. Odvolací senát tím, že provedl přezkum označení BUD za účelem určení, zda může být kvalifikováno jako označení původu, či nikoli, tedy porušil relevantní právní předpisy Společenství. Společnost Budvar dodává, že v projednávaném případě poskytla všechny nezbytné dokumenty, které mohou prokázat existenci a platnost označení původu „bud“.

55 Zadruhé v každém případě společnost Budvar uvádí, že označení BUD skutečně představuje označení původu. Společnost Budvar, která odkazuje na bod 20 rozhodnutí vydaného odvolacím senátem ve věci R 234/2005-2, upřesňuje, že žádné ustanovení neuvádí, že označení tvořící označení původu musí nezbytně uvádět celý zeměpisný název. V projednávaném případě je předně nezpochybnitelné, že výraz „Budweis“ (který je německým názvem pro České Budějovice) odpovídá názvu města, ve kterém je dotčené pivo vyráběno, to znamená oblasti výroby. Osvědčení o národním zápisu definuje označení původu „bud“ jako označující zejména „světlé pivo“, jehož jakost a vlastnosti spočívají v tom, že je „lehce nahořklé, nasládlé chuti se specifickou vůní“ a pochází z Českých Budějovic. Krom toho společnost Budvar zdůrazňuje, že označením původu může být i zkratka zeměpisného označení, či dokonce fantazijní výraz nebo výraz z běžného jazyka, jestliže oblast jeho výroby odpovídá určité zeměpisné oblasti. Společnost Budvar v tomto ohledu odkazuje na čl. 2 odst. 3 nařízení Rady (EHS) č. 2081/92 ze dne 14. července 1992 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin (Úř. věst. L 208, s. 1; Zvl. vyd. 3/13, s. 4), které bylo použitelné v rozhodné době, na rozsudek Soudního dvora ze dne 25. října 2005, Německo a Dánsko v. Komise (C-465/02 a C-466/02, Sb. rozh. s. I-9115), a na některá označení původu zapsaná ve Francii nebo na úrovni Společenství. Za

těchto podmínek nelze platně tvrdit, že označení BUD nepředstavuje platné označení původu z důvodu, že výraz „bud“ striktně neodpovídá zeměpisnému místu.

56 Zatřetí společnost Budvar zdůrazňuje, že dotčené označení původu je platné ve Francii a v rámci věcí T-225/06, T-255/06 a T-309/06 rovněž v Rakousku. Společnost Budvar v tomto ohledu připomíná, že české ministerstvo zemědělství a výživy dne 27. ledna 1975 pivu BUD přiznalo kvalifikaci označení původu. Na základě mezinárodních závazků uzavřených Českou republikou byla ochrana související s kvalifikací označení původu přiznána zejména označení BUD ve Francii (na základě Lisabonské dohody) a v Rakousku (na základě dvoustranné smlouvy). Třebaže toto označení původu společnost Anheuser-Busch zpochybňuje, je stále ve Francii a v Rakousku chráněno a bude tam i nadále vyvolávat své účinky.

57 Pokud jde o Francii, společnost Budvar zdůrazňuje, že po dobu, kdy je označení původu uznáváno a chráněno jako takové v zemi původu, musejí smluvní strany Lisabonské dohody v souladu s čl. 1 odst. 2 uvedené dohody dotčené označení původu na svých územích chránit. Francie nedoručila žádné prohlášení o odmítnutí ochrany označení původu „bud“ na základě čl. 5 odst. 3 Lisabonské dohody. Krom toho, pokud jde o skutečnost, že tribunal de grande instance ve Štrasburku (Francie) dne 30. června 2004 prohlásil, že na francouzském území jsou účinky zápisu označení původu „bud“ na základě Lisabonské dohody neplatné, společnost Budvar uvádí, že tento rozsudek je v současné době předmětem odvolacího řízení před cour d'appel v Colmaru (Francie). Rozsudek tribunal de grande instance ve Štrasburku tedy není pravomocný. Označení původu „bud“ ve Francii i nadále stále vyvolává své účinky. V této souvislosti společnost Budvar uvádí, že žaloba na prohlášení neplatnosti označení původu ve francouzském právu neexistuje, a v tomto ohledu předkládá posudek profesora práva. Navíc společnost Budvar zdůrazňuje, že po vydání rozsudku tribunal de grande instance ve Štrasburku Institut national de la propriété industrielle ve Francii (INPI) dne

19. května 2005 zamítl zapsat přihlášku slovní ochranné známky BUD, kterou dne 30. září 2004 podala společnost Anheuser-Busch pro označení piva. Toto rozhodnutí společnost Anheuser-Busch nenapadla.

58 Pokud jde o Rakousko a co se týče věcí T-225/06, T-255/06 a T-309/06, společnost Budvar uvádí, že ve sporu probíhající v tomto členském státě nebylo v její neprospěch vydáno žádné pravomocné soudní rozhodnutí. Společnost Budvar v tomto ohledu předkládá tři nedávná soudní rozhodnutí, z nichž první vydal Oberlandesgericht Wien (vrchní zemský soud ve Vídni, Rakousko) dne 10. července 2006. Tímto posledně uvedeným rozhodnutím byl ustanoven znalec, aby bylo v podstatě určeno, zda si čeští spotřebitelé výraz „bud“ spojí s pivem, a zda toto označení může v případě kladné odpovědi být vnímáno jako označení odkazující na konkrétní místo, oblast nebo zemi ve vztahu k původu piva. Není tedy zpochybnitelné, že na rozdíl od tvrzení odvolacího senátu je označení původu „bud“ v Rakousku stále chráněno.

59 OHIM úvodem namítá, že společnost Budvar v průběhu řízení před odvolacím senátem již k odůvodnění svých námitek neuváděla původně uplatňovanou mezinárodní obrazovou ochrannou známkou č. 361 566. Krom toho, pokud jde o označení původu „bud“, společnost Budvar trvala na svých námitkách pouze s ohledem na ochranu, která je uvedenému označení přiznána ve Francii a v Rakousku. Původně uplatněná práva, co se týče Itálie a Portugalska, nebyla pro účely námitek nadále uplatňována.

60 Dále OHIM zaprvé uvádí, že skutečně nemá pravomoc k tomu, aby se vyjadřoval k platnosti staršího práva uplatněného na podporu námitek.

61 V projednávaném případě však odvolací senát nerozhodoval o platnosti staršího označení původu. Posuzoval pouze rozsah jeho ochrany. Jde o právní otázku, o které musí OHIM rozhodnout i bez návrhu, třebaže účastníci řízení v tomto ohledu neuvodili žádné argumenty [rozsudky Soudu ze dne 1. února 2005, SPAG v. OHIM – Dann a Backer (HOOLIGAN), T-57/03, Sb. rozh. s. II-287, bod 21, a ze dne 13. června 2006, Inex v. OHIM – Wiseman (Vyobrazení kravské kůže), T-153/03, Sb. rozh. s. II-1677, bod 40].

62 Rozdíl mezi platností a namítatelností staršího práva je ostatně upraven v právních předpisech Společenství (OHIM uvádí konkrétněji čl. 53 odst. 1, čl. 43 odst. 2 a 3, čl. 78 odst. 6 a čl. 107 odst. 3 nařízení č. 40/94). Mohou tedy existovat situace, kdy starší právo, přestože je platné, uplatněno být nemůže. V rámci použití čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 musí OHIM vnitrostátní právo vykládat a použít tak, jak by to učinil vnitrostátní soud.

63 Zadruhé, pokud jde o ochranu označení původu „bud“ ve Francii na základě Lisabonské dohody, OHIM, který odkazuje na bod 20 rozhodnutí vydaného odvolacím senátem ve věci R 234/2005-2, uvádí, že čl. 2 odst. 1 uvedené dohody, jakož i článek L. 641-2 francouzského code rural (dále jen „code rural“) vyžadují, aby dotčené označení původu tvořil „zeměpisný název“. Společnost Budvar přitom uznává, že výraz „bud“ zeměpisným názvem není, třebaže tento výraz ze zeměpisného názvu vychází. Pokud jde o odkaz společnosti Budvar na čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2081/92, které bylo v mezidobí nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 510/2006 ze dne 20. března 2006 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin (Úř. věst. L 93, s. 12), OHIM zdůrazňuje, že toto nařízení nebylo uplatněno na podporu námitek. OHIM z toho vyvozuje, že francouzský soud má za to, že zkratka zeměpisného názvu, jako je výraz „bud“, nemůže být uplatňována pro zabránění užívání totožné ochranné známky, nezávisle na tom, že je tento výraz chráněn na základě Lisabonské dohody.

64 OHIM dodává, že i když má Lisabonská dohoda obvykle vyšší právní sílu než vnitrostátní právo, její článek 8 stanoví, že řízení nutná k tomu, aby se zajistila ochrana označení původu, se budou moci provádět „podle národního zákonodárství“. Krom toho je rozlišení mezi platností a namítatelností označení původu, které netvoří zeměpisný název, v plném rozsahu odůvodněno. Předně je toto rozlišení uvedeno v pravidle 16 odst. 1 prováděcího řádu k Lisabonské dohodě, který stanoví, že „účinky“ mezinárodního zápisu (a nikoli zápisu jako takového) mohou být ve smluvní zemi prohlášeny za neplatné. Dále je toto rozlišení odůvodněno za účelem zabránění jakémukoli narušení hospodářské soutěže, pokud by, jak tvrdí společnost Budvar, francouzské právo neupravovalo možnost prohlásit účinky označení původu „bud“ ve Francii za neplatné.

65 Zatřetí, pokud jde o ochranu označení původu „bud“ v Rakousku na základě dvoustranné smlouvy uplatněné v rámci věcí T-225/06, T-255/06 a T-309/06, OHIM tvrdí, že článek 2 uvedené smlouvy stanoví, že chráněné označení musí mít zeměpisnou povahu, i když může „obsahovat“ též jiné informace (jako jsou prvky, které nemají zeměpisnou povahu). Samotné označení, které nemá zeměpisnou povahu, nemůže být předmětem ochrany. OHIM však uvádí, že Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 18. listopadu 2003, Budějovický Budvar (C-216/01, Recueil, s. I-13617), použil mírně odlišný překlad článku 2. Překlad použitý Soudním dvorem by konkrétně znamenal, že dotčené označení mohou „tvořit“ i jiné informace.

66 V každém případě má OHIM za to, že rakouský soud vyžaduje, aby bylo prokázáno, že v zemi původu (to znamená v České republice) spotřebitelé označení BUD, je-li umístěno na pivo, vnímají jako odkaz na město České Budějovice. To je krom toho v souladu s postojem Soudního dvora v jeho rozsudku Budějovický Budvar, bod 65 výše, který měl za to, že „vyplývá-li z ověření předkládajícího soudu, že podle faktických podmínek a pojetí platných v České republice označení ‚bud‘ označuje oblast nebo místo na území tohoto státu a že je tam jeho ochrana odůvodněna s ohledem na kritéria článku 30 ES, tento článek nebrání tomu, aby se tato ochrana vztahovala i na území takového členského státu, jako je v projednávaném případě Rakouská republika“ (bod 101 rozsudku). Jak přitom správně uvedl odvolací senát, v projednávaném případě neexistují důkazy o tom, že by název města České Budějovice byl zkrácen na „Bud“. Je

tedy stěží představitelné, že spotřebitelé piva v České republice budou výraz „bud“ vnímat jako údaj o tom, že pivo bylo vyrobeno ve specifické zeměpisné oblasti této země.

67 Začtvrté, OHIM s odkazem na body 21 a 29 rozhodnutí vydaného ve věci R 234/2005-2 zdůrazňuje, že odvolací senát měl za to, že společnost Budvar prokázala užívání výrazu „bud“ jako ochranné známky, ale nikoli jako označení původu. V tomto ohledu, pokud jde o argument společnosti Budvar, podle něhož užívala výraz „bud“ zároveň jako ochrannou známku a jako označení původu, OHIM připomíná, že každé právo duševního vlastnictví sleduje základní funkci, která je mu vlastní. V některých případech základní funkce určitých práv slučitelné nejsou. Základní funkcí označení původu je zaručit, že výrobek pocházející z určité země, oblasti nebo místa má jakost a vlastnosti, které jsou dány výlučně nebo podstatně zeměpisným prostředím, čítaje v to činitele přírodní a činitele lidské. Základní funkcí ochranné známky je zaručit obchodní původ výrobku. Jelikož společnost Budvar nepopírá, že výraz „bud“ je užíván jako ochranná známka, tento výraz neplní základní funkci označení původu a nemůže požívat ochrany, která je s ním spojena. Odvolací senát měl v této souvislosti za to, že francouzské a rakouské soudy dospěly ke stejnému závěru a společnosti Budvar nepřiznaly ochranu proti užívání ochranné známky totožné s uplatňovaným starším právem.

68 Zapáté OHIM poukazuje na soudní rozhodnutí vydaná v Rakousku a ve Francii.

69 Pokud jde o Rakousko, v rámci věci T-225/06, T-255/06 a T-309/06 OHIM zdůrazňuje, že Soudní dvůr ve svém rozsudku Budějovický Budvar, bod 65 výše, uvedl, že „jednoduché nebo nepřímé označení zeměpisného původu“ (jako je podle OHIM „bud“) může být chráněno na základě dotčené dvoustranné smlouvy, ledaže by toto označení tvořilo „označení, které v této zemi neodkazuje přímo ani nepřímě na zeměpisný původ výrobku, který označuje“ (body 107 a 111 rozsudku). Handelsgericht Wien (obchodní soud ve Vídni) a Oberlandesgericht Wien v odvolacím řízení staršímu

označení původu nepřiznaly ochranu proti tomu, že společnost Anheuser-Busch užívá dotčené označení pro pivo. Skutečnost, že rozsudkem ze dne 10. července 2006 Oberlandesgericht Wien pověřil znalce, aby určil, zda výraz „bud“ může být považován za výraz odkazující přímo či nepřímo na zeměpisný původ piva, nijak nemění řešení tohoto sporu projednávaného před Soudem. Předně kladná odpověď Oberlandesgericht Wien na tuto otázku neovlivní legalitu napadených rozhodnutí, jelikož bude poskytnuta po jejich přijetí. Dále důkazní břemeno ohledně toho, že rakouské právní předpisy chrání uplatněné starší právo, nese společnost Budvar. Společnost Budvar měla tedy před odděleními OHIM prokázat, že podmínky stanovené Soudním dvorem v jeho rozsudku byly splněny. Vzhledem k nepředložení takového důkazu je závěr odvolacího senátu opodstatněný. Konečně rozsudek Handelsgericht Wien ze dne 22. března 2006, který před Soudem předložila společnost Budvar, uvádí, že na základě písemností předložených v rámci diskuze výraz „bud“ není spojen se specifickým zeměpisným názvem v České republice.

70 Pokud jde o Francii, OHIM nejprve uvádí, že skutečnost, že proti rozsudku tribunal de grande instance ve Štrasburku ze dne 30. června 2004 bylo podáno odvolání, nijak nemění závěr odvolacího senátu, podle něhož společnost Budvar „nebyla do této doby schopna distributorovi [společnosti Anheuser-Busch] zabránit v tom, aby ve Francii prodával pivo pod ochrannou známkou BUD“ (bod 34 rozhodnutí vydaného ve věci R 234/2005-2). Tento rozsudek krom toho potvrzuje závěr, podle něhož je výraz „bud“ jednoduchým a nepřímým označením zeměpisného původu výrobku, to znamená názvem, se kterým není spojena žádná zvláštní jakost, dobré jméno či vlastnost v závislosti na zeměpisném původu. Tribunal de grande instance ve Štrasburku měl z tohoto důvodu za to, že výraz „bud“ nespadá do působnosti čl. 2 odst. 1 Lisabonské dohody, aniž by bylo třeba určit, zda výraz „bud“ může označovat specifické zeměpisné místo. Kdyby cour d'appel tento rozsudek zrušil, neovlivnilo by to legalitu napadených rozhodnutí, jelikož by tento rozsudek byl vydán po jejich přijetí. Pokud jde o rozhodnutí INPI, která uplatnila společnost Budvar, napadená rozhodnutí jimi dotčena nejsou, jelikož se předně vyjadřují k zápisu, a nikoli k užívání ochranné známky, dále jelikož neexistují žádné informace o tom, že by tato rozhodnutí byla pravomocná, a konečně jelikož tato správní rozhodnutí mají nižší hodnotu než rozsudek vydaný občansko-právním soudem.

71 Úvodem společnost Anheuser-Busch uvádí určité poznámky v rámci věci T-257/06, která se týká přihlášky k zápisu č. 4. Společnost Anheuser-Busch nejprve zdůrazňuje, že společnost Budvar na podporu svých námitek neuplatnila označení původu „bud“ chráněné v Rakousku, na rozdíl od toho, co odvolací senát uvedl ve svém rozhodnutí ze dne 28. června 2006 (věc R 802/2004-2). Dále, pokud jde o služby uvedené v přihlášce k zápisu č. 4, společnost Anheuser-Busch uvádí, že zápis již byl s konečnou platností proveden pro výrobky spadající do tříd 35, 38 a 41, jakož i pro služby „provozování databází“ spadající do třídy 42. Vzhledem k tomu, že se řízení před odvolacím senátem týkalo pouze „restauračních, barových a vinárenských služeb“ spadajících do třídy 42, námitkové oddělení vyhovělo námitkám pouze v tomto ohledu a pouze vedlejší účastnice mohla proti tomuto rozhodnutí podat odvolání. Rozhodnutí námitkového oddělení je tedy rozhodnutím, proti němuž již nelze podat opravný prostředek, v rozsahu, v němž zamítá námitky týkající se služeb spadajících do tříd 35, 38 a 41, jakož i služeb „provozování databází“ spadajících do třídy 42.

72 Rovněž úvodem ve všech věcech společnost Anheuser-Busch udává, že společnost Budvar před odvolacím senátem odkazuje na označení původu „bud“ v Portugalsku a v Itálii, třebaže tato práva byla v těchto zemích prohlášena za neplatná a že námitkové oddělení dospělo k závěru, že existence těchto práv nebyla prokázána. Společnost Anheuser-Busch poukazuje na to, že společnost Budvar se před Soudem omezuje na to, že uplatňuje označení původu „bud“ ve Francii a v rámci věcí T-225/06, T-255/06 a T-309/06 v Rakousku. Společnost Anheuser-Busch z toho vyvozuje, že opodstatněnost námitek je skutečně omezena na tato práva.

73 Poté společnost Anheuser-Busch podává svůj výklad čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94. Má konkrétně za to, že se toto ustanovení týká především nezapsaných práv, která vznikají a jsou udržována v platnosti díky jejich skutečnému užívání na trhu. Jinak je tomu v případě zapsaných ochranných známek, jejichž existence a platnost vznikají na základě samotného aktu zápisu. V tomto rámci zákonodárce Společenství učinil volbu neodvolávat se pouze na vnitrostátní právo, pokud jde o označení užívaná v obchodním styku, ale odvolávat se na něj pouze tehdy, pokud jde o existenci a rozsah práv

vyplývající z „užívání“ uvedených označení. Tyto zásady zastával High Court of Justice (England & Wales) [Vrchní soud (Anglie a Wales)] ve věci zvané „COMPASS“ (24. března 2004). V souladu s těmito zásadami měl OHIM nejen možnost, ale také povinnost rozhodnout o platnosti starších práv ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94. Společnost Anheuser-Busch odkazuje rovněž na směrnice týkající se řízení před OHIM (část C, kapitola 4, oddíl 5.3.4). I když čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nestanoví hmotné podmínky rozsahu takového „užívání“, s ohledem na fungování a strukturu tohoto článku se jasně jeví, že záměrem zákonodárce Společenství bylo na ochranu nezapsaných práv použít striktnější podmínky v porovnání se zapsanými ochrannými známkami. V tomto ohledu skutečné užívání vyžadované články 15 a 43 nařízení č. 40/94 musí být považováno za absolutní minimální dolní hranici užívání požadovanou v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

74 Pokud jde o věc samou, společnost Anheuser-Busch zaprvé uvádí, že odvolací senát nerozhodl o platnosti dotčených označení původu. Odvolací senát měl za to, že v projednávaném případě označení původu neexistuje.

75 Společnost Anheuser-Busch zadruhé uvádí, že výraz „bud“ není názvem místa, a odkazuje zejména na některé dokumenty, které předložila před OHIM. Společnost Anheuser-Busch zvláště upřesňuje, že zápis označení původu nemůže určitému výrazu přiznat zeměpisnou konotaci, kterou nemá. Krom toho, i za předpokladu, že by německý název „Budweis“ mohl být spojen s městem České Budějovice – což společnost Budvar neprokázala –, spotřebitel by musel vyvinout dodatečné duševní úsilí. Není tedy zřejmé, že výraz „bud“ je chápán jako výraz znamenající „Budweis“ a že je spojován s městem České Budějovice. Navíc, i kdyby byla pravda, že zkratky zeměpisných výrazů mohou získat zeměpisný charakter úplného výrazu, to může platit pouze pro opravdu běžné zkratky. Pro prokázání, že je výraz „bud“ užíván a chápán jako zkratka názvu České Budějovice, přitom nebyl předložen žádný argument ani žádný důkaz. Tytéž úvahy se musí použít i pro fantazijní výrazy, které v každém případě nesplňují podmínky Lisabonské dohody, neboť ta se podle svého čl. 2 odst. 1 vztahuje na

existující místa. V každém případě mohou být fantazijní výrazy chráněny pouze tehdy, jestliže jsou chápány v zeměpisném smyslu, čemuž tak v projednávaném případě není.

- 76 Zatřetí se společnost Anheuser-Busch domnívá, že odvolací senát měl pravomoc k tomu, aby shledal, zda je výraz „bud“ označením původu, či nikoli. V tomto ohledu odvolací senát není vázán Lisabonskou dohodou ani dvoustrannou smlouvou. V rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 OHIM musí prokázat, že jsou splněny všechny podmínky pro přijetí relativního důvodu pro zamítnutí. Na rozdíl od případu zapsaných ochranných známek OHIM není vázán žádným takovým starším vnitrostátním správním rozhodnutím, jako je zápis titulu. OHIM má pravomoc k tomu, aby rozhodl o existenci a platnosti práva, které je předmětem dotčeného titulu, a v této souvislosti má tutéž pravomoc jako vnitrostátní soudy. Odvolací senát tím, že prohlásil, že ochrana na základě zeměpisného označení je neplatná, toto právo neprohlašuje za neplatné, ale pouze konstatuje, že dovolávané právo nemůže tvořit překážku zápisu ochranné známky Společenství.
- 77 Začtvrté, francouzské a rakouské soudy měly za to, že výraz „bud“ nepožívá žádné ochrany jakožto označení původu. I když tato soudní rozhodnutí nejsou ještě pravomocná a závazná, potvrzují, že posouzení skutkového stavu, které provedl odvolací senát v napadeném rozhodnutí, je správné.
- 78 V rámci věcí T-255/06, T-257/06 a T-309/06 společnost Anheuser-Busch dodává, že rozhodnutí INPI doručené dne 19. května 2005, kterého se společnost Budvar dovolává ve svých žalobách, nebylo OHIM oznámeno, a musí být tedy považováno za nepřipustné. V každém případě rozhodnutí INPI, které uvádí společnost Budvar, je pouze prozatímní, a pravomocné zamítnutí zápisu je založeno na procesní otázce, a nikoli na meritorní otázce. Společnost Anheuser-Busch v tomto ohledu odkazuje na své vyjádření ze dne 6. dubna 2006, které bylo u odvolacího senátu předloženo v rámci řízení, jež vyústilo ve věc T-257/06.

b) Závěry Soudu

- 79 Je třeba připomenout, že čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 umožňuje podat námitky proti přihlášce ochranné známky Společenství na základě jiného označení než starší ochranné známky, přičemž tato posledně uvedená situace je upravena v čl. 8 odst. 1 až 3 a 5 [rozsudek Soudu ze dne 12. června 2007, Budějovický Budvar a Anheuser-Busch v. OHIM (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS), T-57/04 a T-71/04, Sb. rozh. s. II-1829, bod 85]. Na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 podle právních předpisů Společenství nebo práva členského státu, které se na toto označení vztahují, práva z něho vyplývající musela vzniknout přede dnem podání přihlášky ochranné známky Společenství nebo přede dnem práva přednosti, uplatněného ve vztahu k přihlášce ochranné známky Společenství. Stále podle právních předpisů Společenství nebo podle práva členského státu, které se na toto označení vztahují, toto označení musí poskytovat svému majiteli právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.
- 80 V tomto rámci musí sdělení námitek podle pravidla 15 odst. 2 nařízení č. 2868/95, v jeho znění použitelném v okamžiku podání námitek společnosti Budvar, obsahovat zejména údaj o starším právu a název členského státu nebo členských států, ve kterých toto právo existuje, jakož i vyobrazení a případně také popis staršího práva. Krom toho podle pravidla 16 odst. 2 nařízení č. 2868/95, v jeho znění použitelném v okamžiku podání námitek společnosti Budvar, je třeba sdělení o námitce zpravidla doložit příslušným důkazem o získání a rozsahu ochrany tohoto práva.
- 81 V projednávaném případě měl odvolací senát v podstatě za to, že je třeba především určit, zda je označení BUD skutečně označením původu. V tomto ohledu odvolací senát nejprve uvedl, že označením původu je zeměpisné označení, které spotřebitele informuje o tom, že výrobek pochází ze specifického místa, oblasti nebo území a že má

určité vlastnosti, které lze přisoudit zeměpisnému prostředí, ve kterém byl vyroben, jako jsou přírodní a lidské činitele. Dále odvolací senát uvedl, že je stěží představitelné, že by označení BUD mohlo být považováno za označení původu, ba dokonce za nepřímé označení zeměpisného původu. Odvolací senát se konkrétně domníval, že výraz „bud“ neodpovídá názvu místa nacházejícího se v České republice. Žádná skutečnost neprokazuje, že název města, ve kterém je společnost Budvar usazena (a sice České Budějovice, jehož německý název je „Budweis“), byl zkrácen na „Bud“. Je tedy stěží představitelné, že by spotřebitelé ve Francii, v Itálii, v Portugalsku a v Rakousku mohli výraz „bud“ vnímat jako označení původu, a sice jako pivo vyráběné ve specifickém zeměpisném místě v České republice, které má určité vlastnosti, jež lze přisoudit jeho zeměpisnému prostředí. Krom toho odvolací senát uvedl, že společnost Budvar užívala označení BUD jako ochrannou známku, a nikoli jako označení původu. Navíc se nezdá, že by některý jiný podnik v Českých Budějovicích (místo usazení společnosti Budvar) byl oprávněn vyrábět pivo pod označením původu „bud“. Konečně měl odvolací senát s ohledem na tyto úvahy za to, že otázka, zda je označení BUD pokládáno za označení původu chráněné v Rakousku na základě dvoustranné smlouvy uzavřené mezi tímto členským státem a Českou republikou, nebo ve Francii, v Itálii a v Portugalsku na základě Lisabonské dohody, má druhořadý význam. I kdyby označení BUD bylo v jedné z těchto zemí pokládáno za označení původu, bylo by zřejmé, že námitkám nelze vyhovět ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 na základě práva uplatněného jako označení původu, které ale ve skutečnosti označením původu není [rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 14. června 2006 (věc R 234/2005-2), body 19 až 22, a prostřednictvím odkazu v ostatních napadených rozhodnutích].

82 Pro účely přezkumu napadených rozhodnutí je třeba rozlišovat mezi označením původu „bud“ zapsaným na základě Lisabonské dohody a označením „bud“ chráněným na základě dvoustranné smlouvy. Je třeba zdůraznit, že Evropské společenství není smluvní stranou uvedené dohody nebo smlouvy.

K označení původu „bud“ zapsanému na základě Lisabonské dohody

- 83 Je třeba uvést, že odvolací senát podle znění napadených rozhodnutí analyzoval, zda označení BUD „je [...] skutečně označením původu“. V tomto rámci měl odvolací senát za to, že dotčeným námitkám nelze vyhovět ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 na základě práva „uplatněného jako označení původu“, které ale ve skutečnosti „označením původu není“. Krom toho měl odvolací senát za to, že otázka, zda je označení BUD pokládáno za označení původu chráněné zejména ve Francii na základě Lisabonské dohody, „má druhořadý význam“. Z toho vyplývá, že se odvolací senát vyjádřil k samotné kvalifikaci „označení původu“, aniž by rozsah ochrany dotčeného označení původu přezkoumal s ohledem na uplatněná vnitrostátní práva.
- 84 Zaprvé, aniž by bylo třeba se v rámci první části zabývat otázkou účinků Lisabonské dohody, co se týče ochrany staršího práva uplatněného na základě francouzských právních předpisů, je třeba uvést, že se označení původu na základě uvedené dohody zapíše na žádost úřadů smluvních zemí na jméno osob fyzických nebo právnických, veřejných nebo soukromých, oprávněných užívat těchto označení podle jejich národního zákonodárství. V tomto rámci mohou úřady smluvních zemí prohlásit s udáním důvodů ve lhůtě jednoho roku ode dne přijetí oznámení o zápisu, že nemohou zajistit ochranu určitého označení původu (čl. 5 odst. 1 a 3 Lisabonské dohody).
- 85 Zadruhé je třeba konstatovat, že označení původu zapsané na základě Lisabonské dohody nelze považovat za označení, které se stalo druhovým, dokud bude v zemi původu chráněno jako označení původu. V tomto rámci je ochrana přiznaná označení původu zajištěna bez nutnosti jeho obnovy (článek 6 a čl. 7 odst. 1 Lisabonské dohody).

86 Zatřetí podle pravidla 16 prováděcího řádu k Lisabonské dohodě, jestliže jsou účinky mezinárodního zápisu ve smluvní zemi prohlášeny za neplatné a neplatnost již nemůže být předmětem žádného opravného prostředku, musí být neplatnost oznámena Mezinárodnímu úřadu příslušným orgánem smluvní strany. V tomto případě oznámení uvádí orgán, který neplatnost prohlásil. Z toho vyplývá, že na základě Lisabonské dohody může pouze orgán jedné ze smluvních zemí uvedené dohody prohlásit účinky zapsaného označení původu za neplatné.

87 V projednávaném případě bylo označení původu „bud“ (č. 598) zapsáno dne 10. března 1975. Francie ve lhůtě jednoho roku od ode dne přijetí oznámení o zápisu neprohlásila, že nemůže zajistit ochranu uvedeného označení původu. Mimoto v okamžiku přijetí napadených rozhodnutí byly účinky dotčeného označení původu prohlášeny za neplatné rozsudkem tribunal de grande instance ve Štrasburku ze dne 30. června 2004. Jak však vyplývá z písemností předložených v rámci diskuze, společnost Budvar proti tomuto rozsudku podala odvolání, přičemž toto odvolání má odkladný účinek. Z toho vyplývá, že v okamžiku přijetí napadených rozhodnutí účinky dotčeného označení původu ve Francii nebyly prohlášeny za neplatné na základě rozhodnutí, proti němuž již nelze podat opravný prostředek.

88 Jak přitom vyplývá z pátého bodu odůvodnění nařízení č. 40/94, právo Společenství upravující ochranné známky nenahrazuje právní předpisy členských států o ochranných známkách [rozsudek Soudu ze dne 20. dubna 2005, Atomic Austria v. OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), T-318/03, Sb. rozh. s. II-1319, bod 31]. Na tomto základě se Soud domníval, že platnost národní ochranné známky nemůže být zpochybněna v rámci řízení o zápisu ochranné známky Společenství [rozsudky Soudu ze dne 23. října 2002, Matratzen Concord v. OHIM – Hukla Germany (MATRATZEN), T-6/01, Recueil, s. II-4335, bod 55; ze dne 30. června 2004, BMI

Bertollo v. OHIM – Diesel (DIESELIT), T-186/02, Sb. rozh. s. II-1887, bod 71; ze dne 21. dubna 2005, PepsiCo v. OHIM – Intersnack Knabber-Gebäck (RUFFLES), T-269/02, Sb. rozh. s. II-1341, bod 26, a ze dne 22. března 2007, Saint-Gobain Pam v. OHIM – Propamsa (PAM PLUVIAL), T-364/05, Sb. rozh. s. II-757, bod 88].

⁸⁹ Z toho vyplývá, že systém zavedený nařízením č. 40/94 předpokládá, že OHIM bude brát v úvahu existenci starších práv chráněných na národní úrovni. Článek 8 odst. 1 vykládaný ve vzájemném spojení s čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 tak stanoví, že majitel jiného označení užívaného v obchodním styku, jehož význam není pouze místní, které platí v členském státě, může za nařízením stanovených podmínek podat námitky proti zápisu ochranné známky Společenství (viz obdobně rozsudek ATOMIC BLITZ, bod 88 výše, body 31 a 32). Pro zajištění této ochrany čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 uvádí právě „právní předpisy členského státu, které se vztahují“ na uplatňované starší právo.

⁹⁰ Jelikož účinky označení původu „bud“ nebyly ve Francii s konečnou platností prohlášeny za neplatné, měl odvolací senát na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 zohlednit relevantní vnitrostátní právní předpisy a zápis provedený na základě Lisabonské dohody, aniž by mohl zpochybnit skutečnost, že uplatňované starší právo tvoří „označení původu“.

⁹¹ Je třeba dodat, že pokud měl odvolací senát vážné pochybnosti ohledně kvalifikace staršího práva jako „označení původu“, a tedy ohledně ochrany, kterou mu je třeba přiznat na základě uplatněných vnitrostátních právních předpisů, zatímco právě tato otázka byla předmětem soudního řízení ve Francii, měl na základě pravidla 20 odst. 7 písm. c) nařízení č. 2868/95 možnost do doby, než bude v tomto ohledu vydán pravomocný rozsudek, námitkové řízení přerušit.

- 92 S ohledem na tyto skutečnosti je třeba mít za to, že odvolací senát porušil čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 tím, že měl nejprve za to, že uplatňované starší právo, zapsané na základě Lisabonské dohody, není „označením původu“, dále tím, že měl za to, že otázka, zda je označení BUD pokládáno za označení původu chráněné zejména ve Francii, má „druhořadý význam“, a tím, že dospěl k závěru, že na tomto základě námitkám nelze vyhovět.

K označení „bud“ chráněnému na základě dvoustranné smlouvy

- 93 Ze znění přílohy B dvoustranné smlouvy vyplývá, že výraz „bud“ byl určen jako „označení“. Z uvedené smlouvy nevyplývá, že označení „bud“ bylo specificky určeno jako „označení původu“. Krom toho z uvedené smlouvy nevyplývá, že výraz „bud“ byl považován za zeměpisné označení nebo výraz odkazující na zvláštní vlastnosti dotyčného výrobku.

- 94 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že ve smyslu článku 2 dvoustranné smlouvy stačí, že se dotyčné údaje nebo označení vztahují přímo nebo nepřímo k původu výrobku, aby se na ně mohla vztahovat dvoustranná smlouva, a z tohoto důvodu požívat ochrany přiznané dvoustrannou smlouvou. Tato definice je v tomto ohledu širší než definice použitá odvolacím senátem. Odvolací senát měl totiž za to, že „označením původu“ je „zeměpisné označení, které spotřebitele informuje o tom, že výrobek pochází ze

specifického místa, oblasti nebo území a že má určité vlastnosti, které lze přisoudit zeměpisnému prostředí, ve kterém byl vyroben, jako jsou přírodní a lidské činitele“ [rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 14. června 2006 (věc R 234/2005-2), bod 19, a prostřednictvím odkazu v ostatních napadených rozhodnutích].

95 S ohledem na tyto skutečnosti je třeba mít za to, že odvolací senát pochybil dvakrát. Nejprve měl nesprávně za to, že označení „bud“ je specificky chráněno jako „označení původu“ na základě dvoustranné smlouvy. Dále, a v každém případě, použil definici „označení původu“, která neodpovídá definici označení chráněných na základě uvedené smlouvy.

96 Skutečnost, že společnost Budvar mohla prezentovat uplatňované právo jako „označení původu“, nebránila odvolacímu senátu v tom, aby provedl úplné posouzení předložených skutečností a písemností (viz v tomto smyslu rozsudek ATOMIC BLITZ, bod 88 výše, bod 38). To je zvláště významné tehdy, jestliže kvalifikace staršího práva může mít dopad na účinky uvedeného práva v rámci námitkového řízení. V tomto ohledu je třeba připomenout, že OHIM může být zejména povinen přihlédnout k vnitrostátní právní úpravě členského státu, ve kterém starší ochranná známka, na které jsou založeny námitky, požívá ochrany. V tomto případě je OHIM povinen obeznámit se z moci úřední, způsobem, který považuje za účelný, s vnitrostátní právní úpravou dotyčného členského státu, pokud je takové obeznámení nezbytné pro posouzení podmínek použití dotčeného důvodu pro zamítnutí, zejména věcné správnosti tvrzených skutečností nebo důkazní síly předložených písemností. Omezení skutkového základu přezkumu prováděného OHIM totiž nevylučuje, aby OHIM vzal v úvahu, kromě skutečností výslovně uváděných účastníky námitkového řízení, skutečnosti všeobecně známé, tedy skutečnosti, které může znát každý nebo se kterými je možno se seznámit ze všeobecně přístupných zdrojů [rozsudky Soudu ze dne 22. června 2004, Ruiz-Picasso a další v. OHIM – DaimlerChrysler (PICARO), T-185/02, Sb. rozh. s. II-1739, bod 29, a ATOMIC BLITZ, bod 88 výše, bod 35]. Tyto zásady jsou použitelné v projednávaném případě. Odvolací senát měl k dispozici poznatky nezbytné k tomu, aby provedl úplné posouzení skutkového stavu.

- 97 S ohledem na tyto skutečnosti je třeba mít za to, že odvolací senát porušil čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 tím, že měl nejprve za to, že uplatňované starší právo, chráněné na základě dvoustranné smlouvy, není „označením původu“ podle definice použité odvolacím senátem, dále tím, že měl za to, že otázka, zda je označení BUD pokládáno za označení původu chráněné zejména v Rakousku, má „druhořadý význam“, a tím, že dospěl k závěru, že na tomto základě námitkám nelze vyhovět.
- 98 Navíc je třeba poukázat na to, že dvoustranná smlouva v Rakousku stále ještě vyvolává své účinky pro účely ochrany označení „bud“. Z písemností předložených v rámci diskuze zvláště nevyplývá, že rakouské soudy měly za to, že Rakousko nebo Česká republika nechtějí použít zásadu kontinuity smluv na dvoustrannou smlouvu v návaznosti na rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky. Krom toho žádná skutečnost nenasvědčuje tomu, že by Rakousko nebo Česká republika uvedenou smlouvu vypověděly. Navíc v rámci sporů probíhajících v Rakousku nebylo vydáno pravomocné soudní rozhodnutí. Za těchto podmínek měl odvolací senát ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 88 a 89 výše, na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 zohlednit starší právo uplatňované společností Budvar, aniž by mohl zpochybnit samotnou kvalifikaci uvedeného práva.
- 99 Z předcházejícího vyplývá, že první část jediného žalobního důvodu musí být přijata jako opodstatněná.
- 100 Jelikož napadená rozhodnutí jsou založena na jiných doplňujících úvahách, které jsou předmětem druhé části, je třeba je analyzovat níže.

2. Ke druhé části, týkající se použití podmínek čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94

a) Argumenty účastníků řízení

Argumenty společnosti Budvar

¹⁰¹ Zprvé společnost Budvar uvádí, že je majitelkou uplatňovaného staršího práva. Zadruhé popírá závěr odvolacího senátu, podle něhož označení BUD nebylo užíváno v obchodním styku. Zatřetí má za to, že odvolací senát pochybil, když dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že jí dotčené označení poskytuje právo zakázat užívání výrazu „bud“ jako ochranné známky v Rakousku nebo ve Francii.

– K podmínce, že osoba, která podává námítky, musí být majitelem uplatňovaného staršího práva

¹⁰² Společnost Budvar tvrdí, že s ohledem na čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 je majitelkou uplatňovaného staršího práva. Na rozdíl od toho, co, jak se zdá, naznačuje odvolací senát v bodě 21 rozhodnutí vydaného ve věci R 234/2005-2, společnost Budvar zdůrazňuje, že skutečnost, že je jedinou majitelkou práva užívat označení původu „bud“, není v rozporu s kvalifikací tohoto označení jako označení původu, poněvadž kolektivní užívání takového označení není povinné. V projednávaném případě je dotčené označení původu zapsáno u českého ministerstva zemědělství a u WIPO na jméno společnosti Budvar, což jí umožňuje uplatňovat jej v rámci tohoto řízení.

– K podmínce užívání uplatňovaného staršího práva v obchodním styku

- 103 Společnost Budvar, připomínajíc znění bodů 23 a 24 rozhodnutí vydaného ve věci R 234/2005-2, tvrdí, že odvolací senát pro určení, zda označení původu „bud“ bylo užíváno „v obchodním styku“, nemohl použít *per analogiam* ustanovení čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 a pravidla 22 nařízení č. 2868/95.
- 104 Zaprvé společnost Budvar zdůrazňuje, že podle článku 8 nařízení č. 40/94 pouze majitelé zapsaných starších ochranných známek mohou být přiměni k tomu, aby v rámci námitek odůvodnili užívání svého práva. Pravidla takového dokazování jsou pak upraveny v pravidle 22 nařízení č. 2868/95. Žádné jiné uplatňované starší právo nemůže podléhat požadavku předem předložit důkaz o jeho užívání podle kritérií článku 43 nařízení č. 40/94.
- 105 Zadruhé společnost Budvar, odkazujíc na šestý a devátý bod odůvodnění nařízení č. 40/94, uvádí, že se ochranná známka Společenství nezapíše, jestliže může poškodit „starší právo“. Jestliže však starší právo tvoří ochranná známka, tato ochranná známka musí být pro to, aby představovala právo, které lze namítat vůči přihlášce ochranné známky Společenství, předmětem skutečného užívání. Jestliže namítané starší právo není ochrannou známkou, žádné ustanovení nařízení č. 40/94 neukládá povinnost prokázat „užívání“ tohoto označení v obchodním styku. Navíc nařízení č. 40/94 neobsahuje žádné jiné ustanovení směřující k uložení povinnosti prokázat význam užívání v obchodním styku, které by se od zásady ochrany starších práv odchylovalo. V rámci věci T-225/06 společnost Budvar uvádí, že stačí podat důkaz o řádném a skutečném užívání v obchodním styku. V rámci ostatních věcí společnost Budvar uvádí, že stačí podat důkaz o užívání v obchodním styku.

- 106 Zatřetí společnost Budvar, analyzujíc znění článku 43 nařízení č. 40/94, upřesňuje, že osobu, která podává námitky, může OHIM na žádost přihlašovatele ochranné známky Společenství vyzvat k tomu, aby prokázala řádné a skutečné užívání ochranné známky, které se dovolává. V projednávaném případě společnost Anheuser-Busch tuto možnost využila, pouze pokud jde o mezinárodní ochrannou známku, kterou společnost Budvar původně uplatnila na podporu svých námitek (mezinárodní ochranná známka č. 361 566). OHIM tedy neměl pravomoc vyžadovat ze své vlastní iniciativy důkaz o užívání starší ochranné známky, neboť toto právo přísluší pouze přihlašovatel ochranné známky Společenství. *A fortiori* OHIM nemá právo z důkazu o užívání uplatňovaného označení původu činit podmínku, která vzhledem k tomu, že podle něj nebyla splněna, odůvodnila zamítnutí námitek. Krom toho společnost Budvar zdůrazňuje, že možnost, aby v rámci námitek bylo požádáno o prokázání užívání uplatňované starší ochranné známky, je logickým a nezbytným důsledkem pravidel týkajících se zrušení ochranných známek stanovených v článku 10 první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 1989, L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 92), a článku 50 nařízení č. 40/94.
- 107 Začtvrté společnost Budvar tvrdí, že úvahy odvolacího senátu jsou v rozporu s judikaturou Společenství týkající se pojmu „užívání v obchodním styku“, jak je uveden v člancích 4 a 5 směrnice 89/104 a v čl. 9 odst. 1 nařízení č. 40/94. Společnost Budvar odkazuje zvláště na bod 40 rozsudku Soudního dvora ze dne 12. listopadu 2002, Arsenal Football Club (C-206/01, Recueil, s. I-10273), a na bod 114 rozsudku Soudu ze dne 10. května 2006, Galileo International Technology a další v. Komise (T-279/03, Sb. rozh. s. II-1291). Podle společnosti Budvar je „kvalitativní“ kritérium užívání jediným kritériem, který judikatura používá, nezávisle na všech „kvantitativních“ kritériích. Určující je tedy pouze obchodní povaha užívání, a nikoli kvantitativně významné užívání.
- 108 Zapáté má společnost Budvar za to, že úvahy odvolacího senátu jsou v rozporu s rozhodovací praxí OHIM. Společnost Budvar v tomto ohledu odkazuje na několik rozhodnutí OHIM, ve kterých nebylo vyžadováno kvantitativně významné užívání staršího práva. Krom toho ve spojených věcech T-60/04 až T-64/04, které se týkaly slovního označení BUD a ve kterých byl vydán rozsudek Soudu ze dne 12. června 2007, Budějovický Budvar v. OHIM – Anheuser-Busch (BUD) (T-60/04 až T-64/04, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), OHIM plně uznal právní hodnotu určitého

označení původu. Společnost Budvar v tomto ohledu odkazuje na několik procesních písemností v těchto věcech, které přikládá k žalobě. Z těchto skutečností vyplývá, že rozhodovací praxe OHIM přiznává pojmu „označení užívané v obchodním styku“ kvalitativní výklad, a nikoli kvantitativní. Soud by krom toho, že prohlásí, že napadená rozhodnutí jsou protiprávní, měl rovněž mít za to, že porušují zásadu rovného zacházení. Společnost Budvar v tomto ohledu odkazuje na bod 70 rozsudku Soudu ze dne 27. září 2005, Cargo Partner v. OHIM (CARGO PARTNER) (T-123/04, Sb. rozh. s. II-3979).

109 S ohledem na všechny tyto skutečnosti a na to, že požadavek odvolacího senátu v oblasti důkazu o užívání staršího označení je v rozporu s předpisy Společenství, společnost Budvar tvrdí, že v projednávaném případě byly odvolacímu senátu předloženy důkazy pro prokázání, že označení původu „bud“ užívala v rámci své obchodní činnosti, a nikoli v soukromé oblasti. Společnost Budvar v rámci tohoto řízení znovu předkládá tyto dokumenty, které tvoří, pokud jde o Francii, několik faktur, a pokud jde o Rakousko v rámci věcí T-225/06, T-255/06 a T-309/06, několik osvědčení, faktur a výstřížků z tisku.

110 Pokud jde o posouzení odvolacího senátu, podle něhož dokumenty poskytnuté během správního řízení neumožňují prokázat užívání označení původu „bud“, ale pouze užívání ochranné známky BUD, společnost Budvar zdůrazňuje, že se pojem „užívání“ na označení původu nevztahuje, jelikož takové právo není určeno k tomu, aby výrobek individualizovalo. Společnost Budvar dodává, že v projednávaném případě pouhé umístění označení BUD představuje zároveň užívání ochranné známky i označení původu. Společnost Budvar konečně uvádí, že ve spojených věcech T-60/04 až T-64/04, týkajících se označení původu „bud“, ve kterých byl vydán rozsudek BUD, bod 108 výše, OHIM uznal, že užívání tohoto označení původu je dostačující.

– K podmínce týkající se práva vyplývajícího z dotčeného označení

- 111 Společnost Budvar tvrdí, že má právo zakázat užívání přihlášené ochranné známky ve Francii a rovněž v rámci věci T-225/06, T-255/06 a T-309/06 v Rakousku.
- 112 Pokud jde o Francii, společnost Budvar uplatňuje několik ustanovení francouzského práva podle toho, zda jsou přihlašované výrobky a služby totožné s pivem či podobné pivu, anebo jsou od piva odlišné.
- 113 Jsou-li dotčené výrobky totožné s pivem či podobné pivu (podle společnosti Budvar jde o výrobky, kterých se týká věc T-225/06 a věc T-309/06, a výrobky spadající do třídy 32 v rámci věci T-255/06), společnost Budvar uplatňuje čl. L. 115-8 odst. 1 a čl. L. 115-16 odst. 1 a 4 francouzského code de la consommation (dále jen „code de la consommation“), které v podstatě stanoví, že protiprávní užívání označení původu lze zakázat a mohou být za něj uloženy sankce. V projednávaném případě vzhledem k tomu, že přihlášená ochranná známka (věci T-225/06 a T-309/06) nebo že dominantní označení přihlášené ochranné známky (věc T-255/06) jsou totožné s dotčeným označením původu a že dotčené výrobky jsou totožné či podobné, používání označení BUD společností Anheuser-Busch porušuje práva z uvedeného označení původu.
- 114 Jsou-li dotčené služby totožné s pivem či podobné pivu (podle společnosti Budvar jde o „restaurační, barové a vinářské služby“ spadající do třídy 42 v rámci věci T-257/06), společnost Budvar uplatňuje článek L. 641-2 code rural, který je převzat do článku L. 115-5 code de la consommation, který stanoví, že „[z]eměpisný název, který tvoří označení původu nebo jakoukoli jinou zmínku jej evokující, nelze použít pro žádný podobný výrobek [...] ani pro žádný jiný výrobek nebo službu, jestliže toto užívání může zneužít nebo oslabit obecnou známost označení původu“. Společnost Budvar v tomto ohledu uvádí, že pivovarnické společnosti za účelem propagace svých výrobků a diverzifikace svých činností otvírají restaurace, bary nebo hospody nesoucí jejich ochrannou známku. Zdá se ostatně, že záměrem společnosti Anheuser-Busch je otevřít provozovnu, ve které by se konzumovaly její vlastní výrobky, neboť pro výrobky spadající do třídy 32 podala nejen napadenou přihlášku k zápisu BUD, ale rovněž

příhlášku ochranné známky Společenství BAR BUD. Krom toho je hlavním předmětem restauračních služeb příprava a podávání jídel, ke kterým jsou nejčastěji podávány takové nápoje, jako je víno či pivo. Zápis ochranné známky BUD pro „restaurační, barové a vinárenské služby“, spadající do třídy 42, by tak umožnil společnosti Anheuser-Busch taková zařízení otevřít, přičemž tak spotřebitelé, kteří do nich přijdou konzumovat české pivo BUD, budou uvedeni v omyl, neboť budou ve skutečnosti konzumovat jiné pivo.

- 115 Jsou-li dotčené výrobky nebo služby od piva odlišné (podle společnosti Budvar jde o výrobky spadající do tříd 16, 21 a 25 v rámci věci T-255/06 a jiné služby než „restaurační, barové a vinárenské služby“, spadající do třídy 42, v rámci věci T-257/06), společnost Budvar uplatňuje článek L. 641-2 výše uvedeného code rural a tvrdí, že reprodukce zeměpisného názvu tvořícího označení původu, bez jiného slovního přídatku, je pro totožné, podobné a odlišné výrobky zakázána. V projednávaném případě je třeba mít za to, že je splněna jak podmínka obecné známosti označení původu „bud“, tak nebezpečí oslabení či zneužití této obecné známosti. Zprvce společnost Budvar, odkazující na článek 2 Lisabonské dohody, uvádí, že obecná známost piva vyráběného v Budweis byla nezbytně v České republice prokázána pro získání dotčeného označení původu „bud“. Podle čl. 1 odst. 2 Lisabonské dohody označení původu zapsané na základě uvedené dohody je chráněno na francouzském území stejným způsobem jako tuzemská označení původu, aniž by byl vyžadován důkaz, že skutečně požívá obecné známosti. Inherentní obecná známost označení původu, jehož majitelem je společnost Budvar, tedy může být zneužita či oslabena zápisem dotčených ochranných známek. Žádný francouzský předpis nevyžaduje, aby tato inherentní obecná známost vykazovala zvláště vysoký stupeň pro to, aby se její ochrana vztahovala na odlišné výrobky. Takový požadavek je ostatně v rozporu s článkem 3 Lisabonské dohody, který stanoví absolutní ochranu označení původu, bez podmínky související s obecnou známostí označení nebo s totožností či podobností nosičů, na kterých je sporné označení umístěno, s výrobkem chráněným označením původu. Zásada hierarchie právních norem ukládá, aby byl článek L. 641-2 code rural vykládán ve světle článku 3 Lisabonské dohody. Zadržte společnost Budvar zdůrazňuje, že nebezpečí zneužití nebo oslabení obecné známosti označení původu může být posouzeno s ohledem na postoj zaujatý přihlašovatelem napadené ochranné známky. V tomto ohledu přihlášené ochranné známky pocházejí od přímého konkurenta společnosti Budvar, který nezbytně věděl o obecné známosti dotčeného označení původu, přinejmenším na českém území. Podmínky podání dotčených přihlášek

k zápisu tedy odhalují jak jednoznačnou a evidentní vůli přihlašovatele poškodit obecnou známost dotčeného označení původu tím, že se oslabí nebo zničí jeho jedinečnost banalizací označení „bud“, tak rovněž pokus o přivlastnění si tohoto označení původu získáním ochranné známky BUD.

116 Společnost Budvar rovněž uplatňuje ve všech věcech článku L. 711-3 a L. 711-4 francouzského code de la propriété intellectuelle (dále jen „code de la propriété intellectuelle“).

117 Pokud jde o článek L. 711-3 code de la propriété intellectuelle, společnost Budvar zdůrazňuje, že toto ustanovení v podstatě stanoví, že označení nelze přijmout jako ochrannou známku, jestliže je v rozporu s veřejným pořádkem nebo jestliže je jeho užívání podle právních předpisů zakázáno. Na základě článku L. 714-3 uvedeného code se tedy společnost Budvar může domoci prohlášení neplatnosti a zákazu užívání slovní ochranné známky BUD. Krom toho společnost Budvar ve věcech T-225/06, T-255/06 a T-309/06 odkazuje na několik soudních rozhodnutí vydaných ve Francii, podle nichž má ochrana přiznaná označením původu povahu veřejného pořádku. V souladu s článkem L. 711-3 písm. b) code de la propriété intellectuelle tedy přihláška ochranné známky, která se týká označení, které reprodukuje nebo napodobuje označení původu, musí být považována za přihlášku v rozporu s veřejným pořádkem, neboť je v rozporu se statutem označení původu. Podle článku L. 714-3 code de la propriété intellectuelle se společnost Budvar může domoci prohlášení neplatnosti a zákazu užívání slovní ochranné známky BUD. V tomto ohledu INPI společnost Anheuser-Busch informoval o tom, že se na přihlášku ochranné známky BUD, kterou podala dne 10. září 1987 pro označení výrobků třídy 32 (pivo), mohou „vztahovat“ francouzské právní předpisy, neboť je „v rozporu s veřejným pořádkem“. Navíc čl. L. 711-3 písm. b) code de la propriété intellectuelle zakazuje rovněž zápis ochranné známky, jejíž užívání je podle právních předpisů zakázáno. Podle článku L. 115-8 code de la consommation, uvedeného výše, přitom společnost Budvar ve Francii může nechat potrestat každé užití označení BUD pro označení piva a jiných nápojů, které jsou pivu podobné, ze strany společnosti Anheuser-Busch. Takovou ochrannou známku je tedy třeba považovat za ochrannou známku, která je podle právních předpisů zakázána (včetně označení výrobků, které jsou od piva odlišné) ve smyslu čl. L. 711-3 písm. b) code de la propriété intellectuelle. V tomto ohledu společnost Budvar zdůrazňuje, že INPI informoval

společnost Anheuser-Busch o tom, že se na její přihlášku ochranné známky BUD, podanou v roce 2001 pro označení piva, může „vztahovat“ ustanovení čl. L. 711-3 písm. b) code de la propriété intellectuelle. V odpověď na tuto výhradu společnost Anheuser-Busch vzala svou přihlášku ochranné známky zpět. Oznámením ze dne 19. května 2005 INPI na tomtéž základě zamítl jinou přihlášku ochranné známky společnosti Anheuser-Busch, týkající se slovního označení BUD pro označení piva. Francouzské právo tak společnosti Budvar poskytuje několik právních prostředků, aby nechala zakázat užívání ochranné známky BUD společností Anheuser-Busch.

- 118 Pokud jde o článek L. 711-4 code de la propriété intellectuelle, společnost Budvar uvádí, že zápis ochranné známky není možný, jestliže by tento zápis mohl poškodit označení původu chráněné ve Francii, bez ohledu na to, zda tato přihláška vyvolává nebezpečí záměny s dotyčným starším označením původu, či nikoli. Společnost Budvar odkazuje rovněž na několik soudních rozhodnutí ve Francii, která zrušila ochranné známky, které jsou starší nebo pozdější v porovnání s označeními původu. Společnost Budvar se tedy může důvodně domáhat prohlášení neplatnosti slovní ochranné známky BUD a zákazu jejího užívání bez ohledu na dotčené výrobky nebo služby.
- 119 Společnost Budvar krom toho poukazuje na nesprávnost tvrzení odvolacího senátu, podle něhož tribunal de grande instance ve Štrasburku žalobkyni odsoudil za nekalou hospodářskou soutěž v důsledku toho, že se francouzskému distributorovi společnosti Anheuser-Busch pokusila zabránit v prodeji piva BUD. Odsouzení společnosti Budvar za nekalou hospodářskou soutěž k tomu, aby zaplatila jedno symbolické euro, se týká skutečnosti, že žalobkyně čekala do roku 2002, aby vůči distributorovi společnosti Anheuser-Busch uplatnila svá práva k označení původu „bud“. Krom toho je dotčený rozsudek v současné době předmětem odvolacího řízení, a není tedy pravomocný.

- 120 Pokud jde o Rakousko v rámci věcí T-225/06, T-255/06 a T-309/06, společnost Budvar připomíná, že označení původu „bud“ je chráněno na základě dvoustranné smlouvy. Toto označení původu i nadále vyvolává na území Rakouska své účinky, a to i přes existenci sporu týkajícího se platnosti tohoto práva, který v současné době probíhá před Oberlandesgericht Wien. Vzhledem k neexistenci pravomocného rozhodnutí v tomto sporu je však označení původu „bud“ v Rakousku stále platné. Na základě článku 7 a čl. 9 odst. 1 dvoustranné smlouvy tedy může být sankcionováno užívání slovní ochranné známky BUD pro označení výrobků totožných s pivem či pivu podobných ze strany společnosti Anheuser-Busch.

Argumenty OHIM

- 121 Na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Budvar, OHIM v rámci spojených věcí T-60/04 až T-64/04, ve kterých byl vydán rozsudek BUD, bod 108 výše, nezaujal stanovisko k užívání výrazu „bud“ jakožto označení původu. V těchto věcech odvolací senát ani účastníci řízení nezpochybovali skutečnost, že označení původu „bud“ je starším právem založeným na užívání, jehož význam není pouze místní. OHIM pouze vyjádřil svůj souhlas s tímto vymezením sporu.
- 122 V projednávaném případě musí být ochrana přiznaná čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 odmítnuta, není-li prokázáno, že starší právo bylo předmětem „užívání v obchodním styku, jehož význam není pouze místní“. Tato otázka, která spadá pod právo Společenství, je nezávislá na tom, zda vnitrostátní právní předpisy vyžadují užívání staršího práva, či nikoli. V projednávaném případě odvolací senát stejně jako námitkové oddělení použily *per analogiam* ustanovení čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 týkající se skutečného užívání starších ochranných známek, přičemž zdůraznily, že důkaz, který tato ustanovení ukládají, je minimální normou (OHIM v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 11. března 2003, Ansul, C-40/01, Recueil, s. I-2439, bod 39, a usnesení Soudního dvora ze dne 27. ledna 2004, La Mer Technology, C-259/02, Recueil, s. I-1159, bod 21). Použití takové normy tedy pro společnost Budvar není nespravedlivé.

- 123 Společnost Budvar tvrdí, že pojem „užívání v obchodním styku“ je čistě kvalitativní, a nikoli kvantitativní, a že stačí, aby prokázala, že užívání mělo obchodní povahu. OHIM v tomto ohledu nespatřuje žádný rozpor mezi postojem odvolacího senátu a postojem společnosti Budvar. Společnost Budvar ostatně v bodě 27 žaloby ve věci T-225/06 uznává, že důkaz o skutečném a řádném užívání v obchodním styku stačí k prokázání existence práva v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.
- 124 Článek 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, který v téže větě odkazuje na „označení užívané v obchodním styku“ a na „právo členského státu, které se na toto označení vztahuj[e]“, jasně stanoví, že užívání v obchodním styku musí být prokázáno na území dotyčného členského státu, a to v projednávaném případě ve Francii a v Rakousku. S ohledem na odkaz učiněný odvolacím senátem na čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 se provedení takového důkazu musí posoudit ve světle podmínek uložených pravidlem 22 nařízení č. 2868/95. V tomto ohledu jsou místo, čas a rozsah užívání vzájemně závislými faktory, které je třeba zohlednit společně. Chatrnost jednoho z faktorů může být vyvážena jiným faktorem (OHIM v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 11. května 2006, Sunrider v. OHIM, C-416/04 P, Sb. rozh. s. I-4237, bod 76).
- 125 V projednávaném případě společnost Budvar z důvodů uvedených v napadených rozhodnutích neprokázala, že označení původu „bud“ bylo ve Francii a v Rakousku, pokud jde o věci T-225/06, T-255/06 a T-309/06, předmětem užívání, jehož význam není pouze místní.
- 126 Krom toho společnost Budvar závěr odvolacího senátu popírá pouze v rozsahu, v němž vyplývá z posouzení „skutečného užívání“ ve smyslu práva ochranných známek. Společnost Budvar neuvedla žádnou skutečnost, která by umožnila zpochybnit závěr odvolacího senátu, pokud by mělo být uznáno, že použití čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 *per analogiam* je opodstatněné.

- 127 Vzhledem k tomu, že podmínka „Společenství“ uložená v čl. 8 odst. 4 splněna není, námitky mohou být zamítnuty, třebaže „vnitrostátní“ podmínka (a sice skutečnost, že právo členského státu, které se na dotčené označení vztahuje, poskytuje svému majiteli právo zakázat užívání pozdější ochranné známky) splněna je.
- 128 Konečně, jak poznamenal odvolací senát, OHIM uvádí, že je politováníhodné, že námitkové oddělení v předcházejících věcech zastávalo odlišný přístup, pokud jde o užívání označení původu „bud“ ve Francii. Legalita napadených rozhodnutí však může být posuzována pouze na základě nařízení č. 40/94, a nikoli na základě rozhodovací praxe, která předcházela těmto rozhodnutím. Dále pak, pokud by argument společnosti Budvar měl být chápán tak, že uplatňuje porušení zásady rovného zacházení, musí být odmítnut. Okolnosti jednotlivých věcí totiž nejsou totožné. Krom toho OHIM, který vychází z principu, že starší rozhodnutí jsou protiprávní, uvádí, že nikdo se nemůže ve svůj prospěch dovolávat protiprávnosti, k níž došlo ve prospěch jiné osoby.

Argumenty společnosti Anheuser-Busch

- 129 Úvodem má společnost Anheuser-Busch za to, že je obtížné rozpoznat, zda společnost Budvar uplatňuje neexistenci podmínky užívání, nebo skutečnost, že tato podmínka pouze podléhá méně přísným požadavkům, než jsou požadavky, které uplatnil odvolací senát.
- 130 Rovněž úvodem společnost Anheuser-Busch uvádí, že podmínka užívání uvedená v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 představuje autonomní normu práva Společenství, která se použije nezávisle na podmínkách stanovených relevantními vnitrostátními právními předpisy. V tomto ohledu z tohoto ustanovení jasně vyplývá, že je vyžadována podmínka skutečného užívání v obchodním styku. Navíc toto skutečné užívání musí

označení přiznat význam, který není pouze místní. Společnost Anheuser-Busch v rámci věci T-309/06 dodává, že skutečné užívání dotčeného práva musí časově předcházet přihlášce ochranné známky Společenství.

131 Ve věci samé se společnost Anheuser-Busch zaprvé domnívá, že pravidlo 22 nařízení č. 2868/95 se musí použít *mutatis mutandis* na podmínku užívání uvedenou v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94. V tomto ohledu společnost Anheuser-Busch tvrdí, že jestliže musí být užívání označení prokázáno pro to, aby vznikla práva na specifickém území vůči pozdější ochranné známce, údaje, které musí být poskytnuty, musejí prokázat, že označení bylo užíváno na tomto území (místo) po vyžadovanou dobu (čas), že označení bylo užíváno v souladu s tím, co bylo uvedeno (povaha), a konečně že k užívání došlo v oblasti obchodu (rozsah). Jinými slovy nic nebrání tomu, aby se pravidlo 22 nařízení č. 2868/95 použilo *per analogiam* v kontextu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

132 Zadruhé, pokud jde o kvantitativní kritéria užívání, společnost Anheuser-Busch zdůrazňuje, že čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nepřebírá výraz „skutečně“ obsažený v čl. 43 odst. 2 téhož nařízení. Odkaz na „jiné označení užívané v obchodním styku, jehož význam není pouze místní“, však znamená, že k užívání musí docházet v oblasti obchodu. Důkazy týkající se práva založeného na užívání tedy nesmějí být méně přísné než důkazy týkající se zapsané ochranné známky. Společnost Anheuser-Busch v tomto ohledu odkazuje na to, jak High Court of Justice (England & Wales) uplatnil čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 ve věci zvané „COMPASS“ (24. března 2004). OHIM tedy správně dospěl k závěru, že čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 obsahuje kvantitativní kritéria, která jsou navíc striktnější než kritéria týkající se zapsaných ochranných známek.

133 Pokud jde o skutečnost, kterou uvádí společnost Budvar, že vedlejší účastnice formálně nepožádala o podání důkazu o užívání dotčeného označení původu, společnost Anheuser-Busch tvrdí, že v každé ze svých písemností prohlásila, že společnost Budvar musí takový důkaz poskytnout. Krom toho se „formální“ žádost v tomto smyslu, jak ji

vyžaduje pravidlo 22 odst. 5 nařízení č. 2868/95, v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nepoužije. Toto ustanovení totiž jako zákonnou podmínku pro vyhovění námitkám uvádí užívání v obchodním styku. Naproti tomu, pokud jde o zapsané ochranné známky, jejich užívání musí být prokázáno pouze tehdy, jestliže bylo o takový důkaz formálně požádáno. Analogie s čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94, kterou uvedla společnost Budvar, je tedy absurdní.

134 Pokud jde o odkaz společnosti Budvar na články 4 a 5 směrnice 89/104 a na čl. 9 odst. 1 nařízení č. 40/94, společnost Anheuser-Busch uvádí, že se tato ustanovení týkají „nedovoleného“ užívání. Výklad pojmu „užívání v obchodním styku“ se tedy liší oproti ustanovením použitelným v projednávané věci. Odkazy, které v tomto ohledu učinila společnost Budvar, jsou tedy nerelevantní.

135 Krom toho podmínku užívání týkající se ochranných známek, tak jak je vykládána Soudním dvorem (zvláště skutečnost, že neexistuje „minimální“ hranice pro skutečné užívání ochranné známky), nelze použít na práva založená na užívání, která jsou uvedena v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94. Jsou-li námitky založeny pouze na užívání, je zcela správné použít striktnější kritéria a vyžadovat, aby užívání označení na trhu bylo viditelnější než v rámci zapsaných ochranných známek. V projednávaném případě námitkové oddělení a odvolací senát dokonce ani nepoužily striktnější kritéria, ale použily *per analogiam* podmínky uvedené v čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94.

136 Zatřetí společnost Anheuser-Busch tvrdí, že v projednávaném případě společnost Budvar neprokázala užívání v obchodním styku, jehož význam není pouze místní, ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

137 V rámci věci T-225/06 a pokud jde o Francii, jsou poskytnuté důkazy pro prokázání jakéhokoli užívání v obchodním styku nedostačující. Pokud jde o Rakousko, společnost Anheuser-Busch zdůrazňuje, že se sporé užívání týká pouze jednoho výrobku, na kterém jsou umístěny výrazy „bud super strong“, který byl dodáván pouze jedinému distributorovi. Neexistuje žádný důkaz o tom, že tento distributor výrobek, na kterém jsou umístěny výrazy „bud“, prodával spotřebitelům. Společnost Anheuser-Busch v tomto ohledu dodává, že výraz „bud“ byl evidentně užíván jako ochranná známka. Krom toho, nehledě na to, že výraz „bud“ není zeměpisným označením, tento výraz, spojený s anglickými výrazy „super strong“, může odkazovat na pivo pocházející ze Spojených států nebo z anglicky hovořící země, ale určitě ne na české město.

138 V rámci věci T-255/06 společnost Anheuser-Busch nejprve uvádí, že pokud jde o Rakousko, společnost Budvar předložila důkazy o užívání až po uplynutí lhůt stanovených OHIM. Podle pravidla 19 odst. 4 nařízení č. 2868/95 a praxe OHIM tyto důkazy musí být tedy odmítnuty. V každém případě jsou poskytnuté důkazy, včetně důkazů týkajících se Francie, pro prokázání jakéhokoli užívání v obchodním styku nedostačující. V tomto ohledu společnost Anheuser-Busch uvádí, že důkazy o užívání se týkají pouze jednoho výrobku, na kterém jsou umístěny výrazy „bud super strong“, a uvádí argumenty obdobné argumentům rozvinutým v rámci věci T-255/06, bod 137 výše. Krom toho, pokud jde konkrétně o Francii, společnost Anheuser-Busch uvádí, že čtyři „faktury“ předložené společností Budvar jsou evidentně dodacími listy pro bezplatné zásilky, jak to prokazuje údaj „Free of charge“. Navíc pouze dvě z dotčených faktur časově předcházejí přihlášce ochranné známky Společenství a jedna z nich neuvádí příjemce. Tyto faktury se dohromady vztahují pouze na 70 litrů výrobku, na kterém jsou umístěny výrazy „bud super strong“, to znamená přibližně průměrnou roční spotřebu dvou průměrných francouzských spotřebitelů. Pokud jde o Rakousko, poskytnuté dokumenty prokazují dodávky pouze 35 hektolitrů výrobku, na kterém jsou umístěny výrazy „bud super strong“, a to jedinému distributorovi.

139 V rámci věci T-257/06 a pokud jde o Francii, společnost Anheuser-Busch rovněž uvádí, že čtyři „faktury“ předložené společností Budvar jsou evidentně dodacími listy pro bezplatné zásilky, jak to dokládá údaj „Free of charge“. Mimoto jedna ze čtyř dotčených faktur časově následuje přihlášce ochranné známky Společenství. Krom toho společnost Anheuser-Busch uvádí, že důkazy o užívání se týkají pouze jednoho

výrobku, na kterém jsou umístěny výrazy „bud super strong“, a uplatňuje argumenty obdobné těm, které byly rozvinuty v rámci věci T-225/06, bod 137 výše.

- 140 V rámci věci T-309/06 společnost Anheuser-Busch uvádí, že důkazy o užívání se týkají pouze jednoho výrobku, na kterém jsou umístěny výrazy „bud super strong“, a uplatňuje argumenty obdobné těm, které byly rozvinuty v rámci věci T-225/06, bod 137 výše.
- 141 Skutečnost uváděná společností Budvar, že OHIM v rámci věci T-62/04 před Soudem uznal, že bylo prokázáno dostatečné užívání označení BUD ve Francii, je nesprávná. OHIM chtěl v této věci, která se ostatně týkala jiných výrobků, než jsou přihlášené výrobky, pouze potvrdit, že označení původu jsou v zásadě považována za označení ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.
- 142 Začtvrté má společnost Anheuser-Busch za to, že společnost Budvar dostatečně neprokázala, že má právo přihlášenou ochrannou známku zakázat.
- 143 Pokud jde o francouzské právo, společnost Anheuser-Busch obecně uvádí, že společnost Budvar citovala mnoho ustanovení francouzského práva velmi neurčitě, což je v rozporu s důkazním břemenem, které nese osoba, která podává námitky, na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

- 144 Konkrétněji, pokud jde o ustanovení code de la propriété intellectuelle uplatňovaná společností Budvar, společnost Anheuser-Busch upřesňuje, že se tato ustanovení týkají zápisu ochranných známek ve Francii. Nejsou tedy relevantní v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, který se týká zákazu užívání ochranné známky.
- 145 Pokud jde o uplatněná ustanovení code de la consommation, společnost Anheuser-Busch nejprve uvádí, že společnost Budvar ve věcech T-225/06 a T-309/06 uvedla článek L. 115-8 uvedeného code poprvé. Společnost Anheuser-Busch ve věci T-225/06 dodává, že jelikož otázky vnitrostátního práva jsou otázkami skutkovými, uplatnění tohoto ustanovení představuje novou skutečnost, a tudíž ji Soud zohlednit nemá.
- 146 Pokud jde o článek L. 641-2 code rural, který je převzat do článku L. 115-5 code de la consommation, společnost Anheuser-Busch zaprvé ve věcech T-255/06, T-257/06 a T-309/06, které se zcela nebo zčásti týkají odlišných výrobků nebo služeb, uvádí, že společnost Budvar neprokázala existenci jakékoli obecné známosti dotčeného označení původu na francouzském území. Společnost Anheuser-Busch v tomto ohledu odkazuje na vyjádření, které u Soudu předložila ve věci T-60/04 a které jsou součástí přílohy. Společnost Anheuser-Busch se zadruhé ve věci T-257/06, která se podle společnosti Budvar týká zejména služeb „podobných“ pivu, domnívá, že tvrzení osoby, která podala námitky, jsou nepodložená. Společnost Anheuser-Busch zvláště tvrdí, že „služby“ (jako jsou „restaurační, barové a vinárenské služby“, spadající do třídy 42, které uvádí společnost Budvar) nemohou být „podobnými výrobky“ ve smyslu článku L. 641-2 code rural. To je v souladu s Dohodou Světové obchodní organizace (WTO) o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (TRIPS), která se týká pouze ochrany zeměpisných označení vztahujících se k výrobkům. Výraz „podobné“ použitý v článku L. 641-2 code rural se týká výrobků, které náleží do téže kategorie výrobků, ale nespĺňují tatáž kvalitativní kritéria, jako jsou kvalitativní kritéria označení původu. Jde o užší pojetí, než je pojetí podobnosti v rámci nebezpečí záměny v právu ochranných známek. V tomto posledně uvedeném rámci nízká podobnost dotčených výrobků nebo služeb může rovněž vyvolat nebezpečí záměny. V každém případě „restaurační, barové a vinárenské služby“, spadající do třídy 42, nejsou podobné pivu. Společnost Anheuser-

Busch v tomto ohledu odkazuje zvláště na rozsudek Soudu ze dne 9. března 2005, Osotspa v. OHIM – Distribution & Marketing (Hai) (T-33/03, Sb. rozh. s. II-763).

- 147 Pokud jde o rakouské právní předpisy a v rámci věcí T-225/06, T-255/06 a T-309/06, společnost Anheuser-Busch uvádí, že společnost Budvar neuvedla relevantní ustanovení, o která se opírá. Článek 7 odst. 1 dvoustranné smlouvy, na kterou společnost Budvar několikrát odkázala, jasně uvádí, že se „použijí [...] všechna soudní a správní opatření, která podle zákonodárství smluvního státu, v němž se uplatňuje ochrana, přicházejí v úvahu [...], a to za předpokladů stanovených v tomto zákonodárství“. Samotná skutečnost, že čl. 9 odst. 1 uvedené smlouvy umožňuje podat přímo žalobu k soudu, nemůže zjevně nahradit právní základ žaloby.

b) Závěry Soudu

- 148 Úvodem je třeba uvést, že argumenty společnosti Budvar směřující k prokázání, že je majitelkou uplatňovaného práva, se ve skutečnosti týkají skutkového zjištění, které odvolacímu senátu umožnilo dospět k závěru, že označení „bud“ není označením původu. Vzhledem k tomu, že tento závěr odvolacího senátu byl předmětem první části jediného žalobního důvodu, není třeba se zabývat argumenty společnosti Budvar v rámci druhé části žalobního důvodu.
- 149 Ve zbývající části společnost Budvar vznáší dvě výtky, které se týkají toho, jak odvolací senát uplatnil podmínky stanovené v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94. Svou první výtka společnost Budvar zpochybňuje to, jak odvolací senát uplatnil podmínky týkající se

užívání označení, jehož význam není pouze místní, v obchodním styku. Svou druhou výtkou společnost Budvar zpochybňuje to, jak odvolací senát uplatnil podmínku týkající se práva vyplývajícího z označení uplatňovaného na podporu námitek.

K první výtce, týkající se užívání označení, jehož význam není pouze místní, v obchodním styku

150 Úvodem je třeba konstatovat, že v rámci věci T-255/06 společnost Anheuser-Busch uvádí, pokud jde o Rakousko, že společnost Budvar důkazy o užívání uplatňovaného práva předložila až po uplynutí lhůt stanovených OHIM. Společnost Anheuser-Busch tvrdí, že podle pravidla 19 odst. 4 nařízení č. 2868/95 a praxe OHIM musí být tyto důkazy odmítnuty.

151 Za předpokladu, že argumenty společnosti Anheuser-Busch mají být chápány jako autonomní důvod založený na čl. 134 odst. 2 jednacího řádu, je však třeba uvést, že tento důvod je neslučitelný s vlastními návrhovými žádáními vedlejší účastnice, a musí být tedy zamítnut [viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 16. listopadu 2006, *Jabones Pardo v. OHIM – Quimi Romar (YUKI)*, T-278/04, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, body 44 a 45, a *AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS*, bod 79 výše, bod 220]. Argumenty uplatněné společností Anheuser-Busch totiž směřují k tomu, aby v podstatě zpochybnil určitý aspekt napadeného rozhodnutí, neboť odvolací senát na rozdíl od námitkového oddělení neměl za to, že je třeba dotčené dokumenty odmítnout. Společnost Anheuser-Busch přitom nenavrhl zrušení nebo změnu uvedeného rozhodnutí na základě čl. 134 odst. 3 jednacího řádu.

152 V každém případě za předpokladu, že se pravidlo 19 nařízení č. 2868/95, a zvláště jeho odstavec 4, ve znění, které společnost Anheuser-Busch uplatňuje na podporu svých tvrzení, může použít v kontextu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, je třeba uvést, že toto

pravidlo bylo zavedeno nařízením Komise (ES) č. 1041/2005 ze dne 29. června 2005, kterým se mění [nařízení č. 2868/95] (Úř. věst. L 172, s. 4), které vstoupilo v platnost dne 25. července 2005, to znamená poté, co společnost Budvar podala své námítky a předložila důkazy týkající se užívání uplatňovaného práva v Rakousku. Je přitom třeba připomenout, že zásada právní jistoty obecně brání tomu, aby časová působnost aktu Společenství byla stanovena k datu předcházejícímu jeho vyhlášení. Může tomu být výjimečně jinak, pokud to vyžaduje sledovaný cíl a pokud je náležitě respektováno legitimní očekávání dotčených osob (rozsudky Soudního dvora ze dne 25. ledna 1979, Racke, 98/78, Recueil, s. 69, bod 20, a ze dne 12. listopadu 1981, Meridionale Industria Salumi a další, 212/80 až 217/80, Recueil, s. 2735, bod 10). Taková judikatura, jak upřesnil Soudní dvůr, je použitelná také v případech, kdy zpětnou účinnost samotný akt nestanoví výslovně, ale vyplývá z jeho obsahu (rozsudky Soudního dvora ze dne 11. července 1991, Crispoltoni, C-368/89, Recueil, s. I-3695, bod 17; ze dne 29. dubna 2004, Gemeente Leusden a Holin Groep, C-487/01 a C-7/02, Recueil, s. I-5337, bod 59, a ze dne 26. dubna 2005, „Goed Wonen“, C-376/02, Sb. rozh. s. I-3445, bod 33; rozsudek Soudu ze dne 3. května 2007, Freistaat Sachsen v. Komise, T-357/02, Sb. rozh. s. II-1261, bod 95). V projednávaném případě nic ve znění či obecném uspořádání nařízení č. 1041/2005 nenasvědčuje tomu, že se ustanovení zavedená uvedeným nařízením mají použít se zpětnou účinností.

153 Krom toho, jak vyplývá ze znění čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94, OHIM nemusí přihlížet ke skutečnostem, které účastníci včas neuvedli, ani k důkazům, které včas nepředložili. Z takového znění vyplývá, že obecně platí, není-li stanoveno jinak, že uvedení skutečností a předložení důkazů účastníky řízení je stále možné i po uplynutí lhůt, kterým podléhají takové uvedení či předložení podle ustanovení nařízení č. 40/94, a že OHIM nic nezakazuje přihlídnout ke skutečnostem a důkazům, které byly takto opožděně uvedeny nebo předloženy (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. března 2007, OHIM v. Kaul, C-29/05 P, Sb. rozh. s. I-2213, body 41 a 42). V projednávaném případě společnost Anheuser-Busch na podporu svých tvrzení neuplatňuje skutečnost, že odvolací senát porušil čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94. Společnost Anheuser-Busch kromě pravidla 19 nařízení č. 2868/95, které bylo zavedeno nařízením č. 1041/2005, neuplatňuje ani jiná ustanovení právních předpisů, na základě nichž by bylo možné mít za to, že odvolací senát byl povinen dokumenty předložené společností Budvar, pokud jde o Rakousko, odmítnout.

- 154 Z předcházejícího vyplývá, že argumenty společnosti Anheuser-Busch směřující k tomu, aby bylo určeno, pokud jde o Rakousko, že společnost Budvar předložila důkazy o užívání uplatňovaného práva až po uplynutí lhůt stanovených OHIM, musejí být odmítnuty.
- 155 Ve věci samé je třeba připomenout, že podle čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 se námitky zakládají na „označení užívaném v obchodním styku, jehož význam není pouze místní“.
- 156 Z tohoto ustanovení vyplývají dvě kumulativní podmínky. Nejprve, dotčené označení musí být užíváno „v obchodním styku“. Dále, dotčené označení musí mít „význam“, který není pouze místní.
- 157 V projednávaném případě měl odvolací senát za to, že ze znění čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 vyplývá, že dotčené označení musí být „skutečně“ užíváno v oblasti obchodu.
- 158 V tomto ohledu měl odvolací senát za to, že není nepřiměřené použít *per analogiam* ustanovení čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 a pravidlo 22 nařízení č. 2868/95. Odvolací senát zvláště potvrdil přístup, zastávaný námitkovým oddělením, směřující k tomu, aby byl vyžadován důkaz o „skutečném“ užívání staršího práva. Na tomto základě se odvolací senát v podstatě domníval, že důkazy předložené společností Budvar, co se týče užívání označení původu „bud“ v Rakousku, ve Francii, v Itálii a v Portugalsku, jsou nedostačující [rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 14. června 2006 (věc R 234/2005-2), body 24 až 31, a prostřednictvím odkazu v ostatních napadených rozhodnutích].

159 Pro účely přezkumu napadených rozhodnutí je třeba činit rozdíl mezi podmínkou týkající se užívání dotčeného označení v obchodním styku a podmínkou týkající se jeho významu.

– K podmínce týkající se užívání dotčeného označení v obchodním styku

160 Vzhledem k tomu, že odvolací senát použil *per analogiam* ustanovení práva Společenství týkající se skutečného užívání starší ochranné známky, je třeba připomenout, že čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 stanoví, že přihlašovatel ochranné známky Společenství může požádat předložení důkazu o tom, že po dobu [během] pěti let před zveřejněním přihlášky ochranné známky, která je předmětem námitek, byla starší ochranná známka na území, na kterém je chráněna, skutečně užívána. Podle pravidla 22 nařízení č. 2868/95 údaje a doklady pro poskytnutí důkazu o užívání ochranné známky tvoří údaje týkající se místa, času, rozsahu a povahy užívání namítané ochranné známky na výrobky nebo služby, pro které byla zapsána a na základě kterých je podána námitka.

161 Ochranná známka je skutečně užívána, pokud je užívána v souladu se svou hlavní funkcí, kterou je zaručit totožnost původu výrobků nebo služeb, pro které byla zapsána, aby vytvořila nebo zachovala odbyt pro tyto výrobky a služby, s vyloučením symbolického užití, které slouží pouze k zachování práv plynoucích ze zápisu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. září 2007, Il Ponte Finanziaria v. OHIM, C-234/06 P, Sb. rozh. s. I-7333, bod 72 a citovaná judikatura). K tomu, aby užívání starší ochranné známky bylo kvalifikováno jako skutečné, není třeba, aby bylo vždy kvantitativně významné. Toto užívání musí být naproti tomu kvantitativně dostatečné (viz v tomto smyslu usnesení La Mer Technology, bod 122 výše, body 21 a 22, a výše uvedený rozsudek Il Ponte Finanziaria v. OHIM, bod 73).

162 Požadavek skutečného užívání starší ochranné známky spočívá v tom, že v případě nepředložení takového důkazu jsou námitky zamítnuty. Pokud byla starší ochranná známka Společenství užívána pouze pro část výrobků nebo služeb, pro které je zapsána, pro účely projednání námitek se má za to, že je zapsána pouze pro tuto část výrobků nebo služeb (čl. 43 odst. 2 nařízení č. 40/94). Je třeba rovněž podotknout, že pokud ochranná známka Společenství není bez řádného důvodu skutečně užívána ve Společenství po nepřetržitou dobu pěti let pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, může to způsobit její zrušení [čl. 15 odst. 1 a čl. 50 odst. 1 písm. a) nařízení č. 40/94]. Článek 12 směrnice 89/104 obsahuje obdobná ustanovení, pokud jde o národní ochranné známky.

163 Účel a podmínky související s důkazem o skutečném užívání starší ochranné známky jsou přitom odlišné od účelu a podmínek týkajících se důkazu o užívání označení uvedeného v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 v obchodním styku, zvláště pokud jde jako v projednávaném případě o označení původu zapsané na základě Lisabonské dohody nebo o označení původu chráněné na základě dvoustranné smlouvy.

164 V tomto ohledu je třeba zaprvé konstatovat, že se čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 netýká „skutečného“ užívání označení uplatňovaného na podporu námitek.

165 Zadruhé, v rámci čl. 9 odst. 1 nařízení č. 40/94, čl. 5 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 směrnice 89/104 měly Soudní dvůr a Soud ustáleně za to, že označení se užívá v „obchodním styku“, jestliže k tomuto užívání dochází v kontextu obchodní činnosti, jejímž cílem je dosažení hospodářských výhod, a nikoli v soukromé oblasti (rozsudky Soudního dvora Arsenal Football Club, bod 107 výše, bod 40; ze dne 25. ledna 2007, Adam Opel, C-48/05, Sb. rozh. s. I-1017, bod 18; usnesení Soudního dvora ze dne 20. března 2007, Galileo International Technology a další v. Komise, C-325/06 P, Sb. rozh. s. I-44, bod 32, a rozsudek Soudního dvora ze dne 11. září 2007, Céline, C-17/06, Sb. rozh. s. I-7041, bod 17; rozsudky Soudu ze dne 10. dubna 2003, Travelex Global and Financial Services a Interpayment Services v. Komise, T-195/00, Recueil, s. II-1677, bod 93, a Galileo International Technology a další v. Komise, bod 107 výše, bod 114). Ve skutečnosti jde o to, určit, zda je dotčené označení předmětem obchodního užívání (stanovisko

generálního advokáta Ruiz-Jaraba Colomera předcházející rozsudku Arsenal Football Club, bod 107 výše, Recueil, s. I-10275, bod 62).

166 Zatřetí, v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nemusejí některá označení ztratit práva, která jsou s nimi spojena, a to i přes skutečnost, že nejsou „skutečně“ užívána. V tomto ohledu je třeba podotknout, že označení původu zapsané na základě Lisabonské dohody se nebude moci považovat za označení, které se stalo druhovým, dokud bude v zemi původu chráněno jako označení původu. Krom toho je ochrana přiznaná označení původu zajištěna bez nutnosti jeho obnovy (článek 6 a čl. 7 odst. 1 Lisabonské dohody). To však neznamená, že označení uplatňované na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nemusí být užíváno. Osoba, která podává námitky, se však může omezit na to, že prokáže, že k užívání dotčeného označení došlo v kontextu obchodní činnosti, jejímž cílem je dosažení hospodářských výhod, aniž by ve smyslu a podle podmínek stanovených v čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 a pravidle 22 nařízení č. 2868/95 musela prokazovat skutečné užívání uvedeného označení. Opačný výklad by znamenal, že by se na označení, kterých se týká čl. 8 odst. 4, vztahovaly podmínky specificky související s ochrannými známkami a rozsahem jejich ochrany. Je třeba dodat, že na rozdíl od čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 musí osoba, která podává námitky, ještě v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 prokázat, že jí dotčené označení poskytuje právo podle právních předpisů dotčeného členského státu zakázat užívání pozdější ochranné známky.

167 Začtvrté a především, tím, že použil čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 a pravidlo 22 nařízení č. 2868/95 *per analogiam* na projednávaný případ, odvolací senát zejména analyzoval užívání dotčeného označení v Rakousku, ve Francii, v Itálii a v Portugalsku odděleně, to znamená na každém z území, na něž se podle společnosti Budvar vztahuje ochrana označení „bud“. To rovněž vedlo odvolací senát k tomu, že nezohlednil důkazy předložené společností Budvar v rámci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 14. června 2006 (věc R 234/2005-2), které sloužilo jako základ pro ostatní napadená rozhodnutí, týkající se užívání dotčených označení v Beneluxu, ve Španělsku a ve Spojeném království. Ze znění čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 přitom nevyplývá, že dotčené označení musí být užíváno na území, na němž platí právní předpisy, které jsou uplatňovány na podporu ochrany uvedeného označení. V tomto

ohledu je třeba mít za to, že označení uvedená v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, zvláště pak označení dotčená v projednávané věci, mohou být předmětem ochrany na specifickém území, třebaže nebyla užívána na uvedeném specifickém území, ale byla užívána pouze na jiném území.

168 S ohledem na tyto skutečnosti odvolací senát provedl nesprávné právní posouzení, když se rozhodl použít *per analogiam* ustanovení práva Společenství týkající se „skutečného“ užívání starší ochranné známky, zvláště pro určení, zda dotčená označení byla užívána „v obchodním styku“, a to odděleně v Rakousku, Francii, Itálii a Portugalsku. Odvolací senát měl ověřit, zda důkazy předložené společností Budvar v průběhu správního řízení svědčí o užívání dotčených označení v kontextu obchodní činnosti, jejímž cílem je dosažení hospodářských výhod, a nikoli v soukromé oblasti, a to bez ohledu na území, na kterém k tomuto užívání dochází. Metodologické pochybení, kterého se dopustil odvolací senát, by však mohlo odůvodnit zrušení napadených rozhodnutí pouze tehdy, kdyby společnost Budvar prokázala, že dotčená označení byla užívána v obchodním styku.

169 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že podle čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 jsou námitky založeny na označení „užívaném“ v obchodním styku. Z tohoto ustanovení nevyplývá, na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Anheuser-Busch, že osoba, která podává námitky, musí prokázat, že dotčené označení bylo užíváno před podáním přihlášky ochranné známky Společenství. Může být nanejvýš požadováno, podobně jak je vyžadováno v případech starších ochranných známek, a to pro zabránění užíváním staršího práva, ke kterým došlo pouze v důsledku námitkového řízení, aby bylo dotčené označení užíváno před zveřejněním přihlášky ochranné známky ve *Věstníku ochranných známek Společenství*.

- 170 V projednávaném případě byly přihlášky ochranné známky Společenství zveřejněny dne 7. prosince 1998 (přihláška k zápisu č. 2), dne 2. května 2000 (přihláška k zápisu č. 1), dne 26. února 2001 (přihláška k zápisu č. 3) a dne 5. března 2001 (přihláška k zápisu č. 4).
- 171 Dokumenty, které předložila společnost Budvar, uvedené v rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 14. června 2006 (věc R 234/2005-2), tvoří výstřižky z tisku v Rakousku (1997), faktury vystavené v Rakousku, ve Francii a v Itálii (od roku 1997 do roku 2000), ke kterým jsou případně přiložena čestná písemná prohlášení učiněná zaměstnanci či zákazníci společnosti Budvar.
- 172 Je třeba dodat, že kromě těchto dokumentů společnost Budvar dne 31. ledna 2002 v rámci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 14. června 2006 (věc R 234/2005-2), které sloužilo jako základ pro ostatní napadená rozhodnutí, poskytla OHIM faktury vystavené ve Španělsku (2000) a ve Spojeném království (1998), jakož i ocenění udělená „Monde Sélection – Institut international pour les sélections de la qualité“, usazeným v Bruselu (od roku 1999 do roku 2001).
- 173 Dokumenty poskytnuté společností Budvar se tak vztahují na období od roku 1997 do roku 2001. Dokumenty týkající se let 1997 a 1998 mohou být použity v rámci přihlášky k zápisu č. 2. Dokumenty týkající se roku 1999 mohou být použity navíc pro přihlášku k zápisu č. 1. Zbývající dokumenty mohou být použity navíc pro ostatní přihlášky k zápisu. Z toho vyplývá, že tyto dokumenty mohou s výhradou své důkazní hodnoty prokázat, že dotčené označení je „užíváno“ v obchodním styku.
- 174 Ve věci samé je třeba nejprve konstatovat, že tyto dokumenty odkazují na výrobek, na kterém jsou umístěny výrazy „bud strong“ nebo „bud super strong“, a nejen pouze „bud“, jak to správně uvedl odvolací senát. Výrazy „strong“ nebo „super strong“, užívané

ve spojení s výrazem „bud“, však anglicky hovořící či jiný spotřebitel může snadno pochopit jako výrazy znamenající „silný“ nebo „velmi silný“. Spotřebitel bude tyto pojmy vnímat jako popis určitých vlastností, které chce výrobce spojit s dotčenými výrobky, a sice s pivem. Krom toho etikety pивních láhví, které byly předloženy, jasně ukazují, že výraz „bud“ je napsán velkými písmeny a uprostřed, zatímco výrazy „super“ a „strong“ jsou napsány malými písmeny a pod výrazem „bud“. S ohledem na tyto skutečnosti nemůže mít připojení výrazů „super“ a „strong“ za následek to, že bude v rámci dotčených označení, a sice označení zeměpisného původu dotčených výrobků, změněna funkce výrazu „bud“, jakou uvádí společnost Budvar.

175 Dále, označení, jehož účelem je uvedení zeměpisného původu výrobku, může být podobně jako ochranná známka užíváno v obchodním styku (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 7. ledna 2004, Gerolsteiner Brunnen, C-100/02, Recueil, s. I-691). To však ještě neznamená, jak v napadených rozhodnutích tvrdí odvolací senát, že je dotčené označení užíváno „jako ochranná známka“, a ztrácí tedy svou prvotní funkci. Tento závěr je nezávislý na skutečnosti, kterou uvádí odvolací senát, že společnost Budvar je rovněž majitelkou ochranné známky BUD, která ostatně není součástí právního či skutkového rámce projednávaného sporu. Podle čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 stačí konstatovat, že označení uplatňované na podporu námitek je užíváno v obchodním styku. To, že je toto označení totožné s ochrannou známkou, ještě neznamená, že není užíváno v obchodním styku. Navíc je třeba konstatovat, že OHIM a Anheuser-Busch jasně neupřesňují, jak bylo označení BUD užíváno „jako ochranná známka“. Žádná skutečnost konkrétně nenasvědčuje tomu, že pojem „bud“, umístěný na dotčených výrobcích, odkazuje spíše na obchodní původ než, jak tvrdí společnost Budvar, na zeměpisný původ výrobku. Je třeba ostatně uvést, že etikety dotčených výrobků, tak jak vyplývají ze spisu OHIM a jak bylo potvrzeno na jednání, pod názvem „bud“ přebírají rovněž název výrobního podniku, v daném případě Budějovický Budvar.

176 Konečně, pokud jde o argument společnosti Anheuser-Busch, podle něhož některé faktury obsahují údaj „Free of charge“, stačí konstatovat, že se tento údaj týká jen části dokumentů předložených společností Budvar. Důkazní hodnota ostatních předložených dokumentů tím dotčena není. V každém případě i za předpokladu, že by dotčené dodávky byly učiněny bezplatně, to proto ještě neznamená, že spadají do

soukromé oblasti. Jelikož totiž byly dotčené dodávky určeny obchodníkům, jak vyplývá ze záhlaví předmětných faktur, což společnost Anheuser-Busch nepopřela, k těmto dodávkám mohlo dojít v kontextu obchodní činnosti, jejímž cílem je dosažení hospodářských výhod, a sice získání nových odbytišť.

177 S ohledem na předcházející a s přihlédnutím ke všem dokumentům, které společnost Budvar u OHIM předložila, je třeba mít za to, že společnost Budvar prokázala, že dotčená označení jsou na rozdíl od závěru odvolacího senátu užívána v obchodním styku ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

178 Výtku společnosti Budvar učiněnou v tomto ohledu je tedy třeba přijmout.

– K podmínce týkající se významu dotčeného označení

179 I když se odvolací senát výslovně nezabýval významem dotčeného označení, mezi touto podmínkou a podmínkou týkající se důkazu o užívání uvedeného označení učinil spojitost. Konkrétně v rámci analýzy týkající se toho, že je ve Francii užíváno označení původu „bud“ zapsané na základě Lisabonské dohody, odvolací senát dospěl k závěru, že „důkaz o užívání ve Francii je nedostačující pro prokázání existence práva, jehož význam není pouze místní“ [rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 14. června 2006 (věc R 234/2005-2), bod 30, a prostřednictvím odkazu v ostatních napadených rozhodnutích].

180 Výklad čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 přitom vede k tomu, že je třeba mít za to, že se toto ustanovení týká významu dotčeného označení, a nikoli významu jeho užívání. Význam dotčeného označení v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 pokrývá zeměpisný rozsah jeho ochrany. Tato ochrana nesmí být pouze místní. V takovém případě by námitky proti přihlášce ochranné známky Společenství nemohly obstát. Článek 107 nařízení č. 40/94 s názvem „Starší práva místního významu“ ostatně uvádí, že „[m]ajitel staršího práva, které se uplatňuje pouze v určitém místě, může bránit užívání ochranné známky Společenství na území, kde je toto právo chráněno, umožňují-li to právní předpisy dotyčného členského státu“. Význam práva tedy úzce souvisí s územím, na kterém je toto právo chráněno.

181 Za těchto podmínek odvolací senát rovněž provedl nesprávné právní posouzení, jelikož, pokud jde o Francii, učinil spojitost mezi důkazem o užívání dotčeného označení a podmínkou týkající se toho, že dotčené právo musí mít význam, který není pouze místní. V tomto ohledu stačí konstatovat, že uplatněná starší práva mají význam, který není pouze místní, jelikož jejich ochrana podle čl. 1 odst. 2 Lisabonské dohody a článku 1 dvoustranné smlouvy překračuje hranice území jejich původu.

182 Z výše uvedených důvodů je třeba první výtku v rámci druhé části jediného žalobního důvodu přijmout jako opodstatněnou.

183 Vzhledem k tomu, že odvolací senát měl rovněž za to, že společnost Budvar neprokázala, že jí dotčená označení poskytují právo zakázat užívání pozdější ochranné známky, a že by tedy tento závěr odvolacího senátu mohl stačit k odůvodnění zamítnutí námitek, je třeba dále analyzovat druhou výtku v rámci druhé části jediného žalobního důvodu.

Ke druhé výtce, týkající se práva vyplývajícího z označení uplatňovaného na podporu námitek

- 184 Je třeba připomenout, že čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 stanoví, že podle právních předpisů Společenství nebo podle práva členského státu, které se na uplatněné označení vztahují, toto označení musí svému majiteli poskytnout právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.
- 185 Vzhledem k tomu, že se článek 8 nařízení č. 40/94 týká relativních důvodů pro zamítnutí, a s ohledem na článek 74 téhož nařízení nese důkazní břemeno ohledně toho, zda dotčené označení poskytuje právo zakázat užívání pozdější ochranné známky, osoba, která u OHIM podává námítky.
- 186 V projednávaném případě společnost Budvar na podporu svých námitek uplatnila určité vnitrostátní právní předpisy. Společnost Budvar neuplatnila žádné právní předpisy Společenství.
- 187 V této souvislosti je třeba zohlednit zejména uplatňovanou vnitrostátní právní úpravu a soudní rozhodnutí vydaná v dotyčném členském státě. Na tomto základě musí osoba, která podává námítky, prokázat, že dotčené označení spadá do působnosti právních předpisů členského státu uplatňovaných na podporu námitek a že umožňuje zakázat užívání pozdější ochranné známky. Je třeba zdůraznit, že v kontextu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 musí k prokázání osoby, která podává námítky, dojít s ohledem na ochrannou známku Společenství přihlášenou k zápisu (rozsudek AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, bod 79 výše, body 85 až 89).
- 188 V projednávaném případě měl odvolací senát za to, že námítky musejí být rovněž zamítnuty z důvodu, že společnost Budvar neprokázala, že jí dotčená označení poskytují právo zakázat užívání výrazu „bud“ jakožto ochranné známky v Rakousku nebo ve Francii.

189 Konkrétněji, pokud jde o Rakousko, odvolací senát uvádí, že Handelsgericht Wien svým rozsudkem ze dne 8. prosince 2004 zamítl návrh na vydání soudního příkazu zakazujícího užívání výrazu „bud“, pokud jde o pivo, které na trh uvádí společnost Anheuser-Busch. Tento rozsudek byl potvrzen Oberlandesgericht Wien dne 21. dubna 2005. Rozsudky jsou založeny na závěru, že výraz „bud“ není názvem místa a spotřebitelé v České republice jej nechápou jako označení piva z Českých Budějovic. Třebaže je rozsudek Oberlandesgericht Wien předmětem opravného prostředku před Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko), odvolací senát uvádí, že vychází z rozsudku Budějovický Budvar, bod 65 výše, vydaného v rámci předběžné otázky, a ze skutkových zjištění, jejichž přezkum soudem posledního stupně je málo pravděpodobný. Odvolací senát z toho vyvozuje, že společnost Budvar nemá právo společností Anheuser-Busch zakázat užívání ochranné známky BUD v Rakousku [rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 14. června 2006 (věc R 234/2005-2), bod 32, a prostřednictvím odkazu v ostatních napadených rozhodnutích].

190 Pokud jde o Francii, odvolací senát uvádí, že označení původu „bud“ tribunal de grande instance ve Štrasburku dne 30. června 2004 prohlásil za neplatné z důvodu, že pivo je průmyslovým výrobkem, který může být vyráběn po celém světě. Třebaže je toto rozhodnutí předmětem odvolacího řízení, odvolací senát z toho vyvozuje, že společnost Budvar nebyla do tehdejší doby schopna distributorovi společnosti Anheuser-Busch zabránit v tom, aby ve Francii prodával pivo pod ochrannou známkou BUD [rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 14. června 2006 (věc R 234/2005-2), body 33 a 34, a prostřednictvím odkazu v ostatních napadených rozhodnutích].

191 Úvodem je třeba zdůraznit, že následující důvody týkající se Rakouska platí pro všechny věci, s výjimkou věci T-257/06, ve které se dvoustranná smlouva neuplatňuje.

192 Zaprvé je třeba konstatovat, že odvolací senát pouze odkázal na soudní rozhodnutí vydaná v Rakousku a ve Francii, aby dospěl k závěru, že společnost Budvar neprokázala, že jí dotčené označení poskytuje právo zakázat užívání pozdější ochranné známky. Třebaže soudní rozhodnutí vydaná v dotčených zemích mají zvláštní význam, jak bylo připomenuto výše, je třeba zohlednit skutečnost, že v projednávaném případě žádné soudní rozhodnutí vydané v Rakousku nebo ve Francii nenabývalo právní moci. Za těchto podmínek odvolací senát nemohl svůj závěr založit pouze na těchto rozhodnutích. Odvolací senát měl rovněž zohlednit ustanovení vnitrostátních právních předpisů uplatněná společností Budvar, včetně Lisabonské dohody a dvoustranné smlouvy. V tomto ohledu je třeba podotknout, že pokud jde o Francii, společnost Budvar u OHIM uplatnila několik ustanovení code rural, code de la consommation a code de la propriété intellectuelle. Pokud jde o Rakousko, OHIM měl k dispozici soudní rozhodnutí, která byla do té doby v tomto členském státě vydána, a v důsledku toho, na rozdíl od tvrzení společnosti Anheuser-Busch, tedy i právní základ žalob, které společnost Budvar podala na základě uplatňovaných vnitrostátních právních předpisů. Společnost Budvar ostatně v průběhu řízení u OHIM upřesnila, že na základě článku 9 dvoustranné smlouvy má právo podat přímo žalobu k rakouským soudům. Navíc společnost Budvar v rámci svých námitek uvedla ustanovení rakouské právní úpravy týkající se ochranných známek a nekalé hospodářské soutěže.

193 Zadruhé, pokud jde o Rakousko, odvolací senát uvedl, že v rozsudku Oberlandesgericht Wien ze dne 21. dubna 2005 je uvedeno, že výraz „bud“ není názvem místa a spotřebitelé v České republice jej nechápou jako označení piva z Českých Budějovic. Podle odvolacího senátu tento rozsudek vychází ze skutkových zjištění, jejichž přezkum soudem posledního stupně je málo pravděpodobný. Jak přitom vyplývá z písemností předložených v rámci diskuze, rozsudek Oberlandesgericht Wien byl právě zrušen Oberster Gerichtshof v rozsudku vydaném dne 29. listopadu 2005, tedy před přijetím napadených rozhodnutí [příloha 14 žaloby ve věci T-225/06, strany 297 a následující] Ve svém rozsudku měl Oberster Gerichtshof za to, že soud prvního stupně a odvolací soud neověřily, zda čeští spotřebitelé vykládají výraz „bud“, vztahující se k pivu, jako označení místa nebo oblasti, a pouze shledaly, že označení „bud“ není v České republice spojováno s žádnou specifickou oblastí nebo místem. Z toho vyplývá, že úvahy odvolacího senátu jsou založeny na zjištěních Oberlandesgericht Wien, která zpochybnil Oberster Gerichtshof. Rozsudek Oberster Gerichtshof sice odvolacímu senátu předán nebyl, neboť poslední procesní písemností společnosti Budvar před odvolacím senátem je replika ze dne 14. listopadu 2005, avšak společnost Budvar odvolacímu senátu předložila, jak vyplývá ze spisu OHIM, stejnopis svého opravného prostředku k Oberster Gerichtshof. V tomto ohledu je třeba připomenout, že OHIM je

povinen obeznámit se z moci úřední, způsobem, který považuje za účelný, s vnitrostátními právními předpisy dotčeného členského státu, pokud je takové obeznámení nezbytné pro posouzení podmínek použití dotčeného důvodu pro zamítnutí, zejména věcné správnosti tvrzených skutečností nebo důkazní síly předložených dokladů. Omezení skutkového základu přezkumu prováděného OHIM totiž nevylučuje, aby OHIM vzal v úvahu, kromě skutečností výslovně uváděných účastníky námitkového řízení, skutečnosti všeobecně známé, tedy skutečnosti, které může znát každý nebo se kterými je možno se seznámit ze všeobecně přístupných zdrojů (rozsudky PICARO, bod 96 výše, bod 29, a ATOMIC BLITZ, bod 88 výše, bod 35). Odvolací senát se tedy u účastníků řízení nebo jakýmkoli jiným způsobem mohl obeznámit s výsledkem řízení zahájeného u Oberster Gerichtshof.

194 Je třeba dodat, že Oberster Gerichtshof vrátil dotčenou věc soudu prvního stupně, který znovu návrh společnosti Budvar zamítl rozsudkem ze dne 22. března 2006, tedy ještě před přijetím napadených rozhodnutí. [příloha 14 žaloby ve věci T-225/06, strany 253 a následující] Oberlandesgericht Wien však v rámci odvolání a rozsudkem ze dne 10. července 2006, tedy ještě před vydáním posledního z napadených rozhodnutí, shledal, že soud prvního stupně pochybil, když návrh na vypracování znaleckého posudku předložený společností Budvar zamítl. Za těchto podmínek Oberlandesgericht Wien vrátil věc soudu prvního stupně, přičemž upřesnil, že musí být ustanoven znalec, aby bylo v podstatě určeno, zda si čeští spotřebitelé spojují označení „bud“ s pivem, a zda toto označení může být v případě kladné odpovědi vnímáno jako označení odkazující na zvláštní místo, oblast nebo zemi ve vztahu k původu piva. [příloha 14 žaloby ve věci T-225/06, strany 280 a následující]

195 Zatřetí, pokud jde o Francii, odvolací senát vycházel z toho, že společnost Budvar nebyla schopna do tehdejší doby distributorovi společnosti Anheuser-Busch zabránit v tom, aby ve Francii prodával pivo pod ochrannou známkou BUD. Ze znění čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 však nevyplývá, že osoba, která podává námitky, musí prokázat, že již mohla skutečně zakázat užívání pozdější ochranné známky. Osoba, která podává námitky, musí pouze prokázat, že jí takové právo náleží.

196 Krom toho, na rozdíl od toho, co uvádí odvolací senát, tribunal de grande instance ve Štrasburku označení původu „bud“, zapsané na základě Lisabonské dohody, neprohlásil za neplatné. Jak vyplývá jasně z rozsudku tohoto soudu, v souladu s relevantními ustanoveními Lisabonské dohody byly prohlášeny za neplatné pouze „účinky“ označení původu „bud“ na francouzském území. Je třeba rovněž připomenout, že proti rozsudku tribunal de grande instance ve Štrasburku bylo podáno odvolání a že toto odvolání má odkladný účinek.

197 Navíc, v rámci věci, ve kterých byl vydán rozsudek BUD, bod 108 výše, se druhý odvolací senát OHIM již vyjádřil k relevantním ustanovením francouzských právních předpisů, která umožňují případně chránit označení původu „bud“ ve Francii.

198 Konečně, jak vyplývá z písemností předložených před odděleními OHIM, INPI ve Francii vyjádřil proti dvěma přihláškám ochranné známky BUD společnosti Anheuser-Busch pro pivo nejméně dvě výhrady (oznámené dne 3. prosince 1987 a 30. dubna 2001). V této souvislosti společnost Anheuser-Busch své přihlášky k zápisu, pokud jde o pivo, vzala zpět. Nezdá se, že by tyto výhrady, třebaže byly formulovány správními orgány a třebaže se netýkaly specificky řízení směřujícího k zákazu užívání pozdější ochranné známky, postrádaly relevanci pro pochopení dotčených vnitrostátních právních předpisů.

199 Ze všech těchto důvodů je třeba mít za to, že odvolací senát pochybil, když nezohlednil všechny skutkové a právní okolnosti relevantní k určení, zda na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 právní předpisy dotyčného členského státu poskytují společnosti Budvar právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.

200 Je třeba dodat, že ačkoli odvolací senát provedl analýzu rakouských a francouzských právních předpisů, třebaže měl za to, že dotčená označení nebyla v Rakousku a ve Francii „skutečně“ užívána, neučinil totéž, pokud jde o Itálii a Portugalsko. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že na rozdíl od toho, co OHIM a společnost Anheuser-Busch tvrdí ve svých písemnostech, žádná skutečnost nenasvědčuje tomu, že se společnost Budvar pro účely námitek před Soudem vzdala práv, kterých se původně dovolávala, pokud jde o Itálii a Portugalsko. Společnost Budvar pouze zpochybnila legalitu napadených rozhodnutí, která se omezují na analýzu rakouských a francouzských právních předpisů.

201 Ze všech těchto důvodů je třeba druhou část jediného žalobního důvodu přijmout jako opodstatněnou, a tudíž přijmout jediný žalobní důvod a žalobě v plném rozsahu vyhovět.

202 Napadená rozhodnutí je tedy třeba zrušit.

K nákladům řízení

203 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Krom toho, tentýž článek stanoví, že je-li neúspěšných účastníků řízení více, rozhodne Soud o rozdělení nákladů.

204 V projednávaném případě OHIM a společnost Anheuser-Busch neměly ve věci úspěch, jelikož je důvodné napadená rozhodnutí zrušit v souladu s návrhovými žádáními společnosti Budvar.

205 Společnost Budvar ve svých písemnostech před Soudem nepožadovala, aby OHIM byla uložena náhrada nákladů řízení. Nicméně na jednání uvedla, že požaduje, aby byla OHIM a společnosti Anheuser-Busch uložena náhrada všech nákladů řízení.

206 Z ustálené judikatury vyplývá, že skutečnost, že účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval náhradu nákladů řízení až na jednání, nebrání tomu, aby jeho žádosti bylo vyhověno [rozsudek Soudního dvora ze dne 29. března 1979, NTN Toyo Bearing a další v. Rada, 113/77, Recueil, s. 1185; rozsudky Soudu ze dne 10. července 1990, Automec v. Komise, T-64/89, Recueil, s. II-367, bod 79; YUKI, bod 151 výše, bod 75, a ze dne 12. září 2007, Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano v. OHIM – Biraghi (GRANA BIRAGHI), T-291/03, Sb. rozh. s. II-3081, bod 92].

207 Za těchto okolností je důvodné rozhodnout, že OHIM ponese vlastní náklady řízení a ukládá se mu rovněž náhrada dvou třetin nákladů řízení společnosti Budvar a že společnost Anheuser-Busch ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí rovněž náhrada jedné třetiny nákladů řízení společnosti Budvar.

Z těchto důvodů

Soud (první senát)

rozhodl takto:

1) Věci T-225/06, T-255/06, T-257/06 a T-309/06 se spojují pro účely rozsudku.

- 2) **Rozhodnutí druhého odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) vydaná dne 14. června (věc R 234/2005-2), 28. června (věci R 241/2005-2 a R 802/2004-2) a 1. září 2006 (věc R 305/2005-2), týkající se námitkových řízení mezi společností Budějovický Budvar, národní podnik, a společností Anheuser-Busch, Inc., se zrušují.**

- 3) **OHIM ponese vlastní náklady řízení a ukládá se mu rovněž náhrada dvou třetin nákladů řízení společnosti Budějovický Budvar, národní podnik.**

- 4) **Společnost Anheuser-Busch ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí rovněž náhrada jedné třetiny nákladů řízení společnosti Budějovický Budvar, národní podnik.**

Tiili

Dehousse

Wiszniewska-Białecka

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. prosince 2008.

Podpisy.

Obsah

Právní rámec	II - 3564
A – Mezinárodní právo	II - 3564
B – Právo Společenství	II - 3570
Skutečnosti předcházející sporu	II - 3572
A – Příhlášky ochranné známky Společenství podané společností Anheuser-Busch	II - 3572
B – Námitky podané proti přihláškám ochranné známky Společenství	II - 3576
C – Rozhodnutí námitkového oddělení	II - 3577
D – Rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM	II - 3579
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	II - 3581
Právní otázky	II - 3584
A – K přípustnosti a relevantnosti některých bodů návrhových žádání společnosti Budvar	II - 3584
B – K věci samé	II - 3585
1. K první části, týkající se platnosti označení původu „bud“	II - 3586
a) Argumenty účastníků řízení	II - 3586
b) Závěry Soudu	II - 3597
K označení původu „bud“ zapsanému na základě Lisabonské dohody	II - 3599
K označení „bud“ chráněnému na základě dvoustranné smlouvy	II - 3602
2. Ke druhé části, týkající se použití podmínek čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94	II - 3605
a) Argumenty účastníků řízení	II - 3605
Argumenty společnosti Budvar	II - 3605
– K podmínce, že osoba, která podává námitky, musí být majitelem uplatňovaného staršího práva	II - 3605
	II - 3641

– K podmínce užívání uplatňovaného staršího práva v obchodním styku	II - 3606
– K podmínce týkající se práva vyplývajícího z dotčeného označení	II - 3609
Argumenty OHIM	II - 3613
Argumenty společnosti Anheuser-Busch	II - 3615
b) Závěry Soudu.	II - 3621
K první větce, týkající se užívání označení, jehož význam není pouze místní, v obchodním styku	II - 3622
– K podmínce týkající se užívání dotčeného označení v obchodním styku	II - 3625
– K podmínce týkající se významu dotčeného označení.	II - 3631
Ke druhé větce, týkající se práva vyplývajícího z označení uplatňovaného na podporu námitek	II - 3633
K nákladům řízení	II - 3638